

အမှတ် (၁၅၂)၊ ဇေယျသုခလမ်း၊ က - ရပ်ကွက်၊ သုဝဏ္ဏ၊
သင်္ဃန်းကျွန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဝဇ္ဇ နှစ်၆၂၃၃၃၊ ဝဇ္ဇ နှစ်၆၂၃၃၄

sarpaymahar@gmail.com
www.facebook.com/Ma.Har201507

ထုတ်ဝေခြင်း	စတုတ္ထအကြိမ်
	မေလ၊ ၂၀၂၃ ခုနှစ်
စောင်ရေ	၁၀၀၀
မျက်နှာပိုးဒီဇိုင်း	မြတ်မွန်
ထုတ်ဝေသူ	ဒေါ်သိမ့်သူစိုး (၀၁၂၈၅)
ပုံနှိပ်သူ	ဦးဝင်းဝင်းဝင်း (နန်းသင်ပုံနှိပ်တိုက်-၀၀၄၄၁) ၀၉၂၅၀၅၁၃၆၃၆ အမှတ်-၁၉၄-၁၉၆၊ ၃၉-လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့
စာစစ်	တင်မီခိုင်
စာအုပ်ချုပ်	ကိုမဲ (ငွေအိမ်စည်စာအုပ်ချုပ်လုပ်ငန်း) ၀၉၂၆၄၅၆၅၆၅၇
ဖြန့်ချိရေး	မဟာစာပေ အမှတ်-၁၅၂၊ လေယာဇာလမ်း၊ က-ရပ်ကွက်၊ သုဝဏ္ဏ၊ သာယာဝတီမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့
တန်ဖိုး	စုန်း - ၀၉၄၅၀၆၂၃၃၈၃ ၊ ၀၉၄၅၀၆၂၃၃၈၄ ၅၀၀၀ ကျပ်

မြသန်းတင့်

ပိကာဆို၏ ပဉ္စလက်မီးအိမ် (လက်ရွေးစင်စာတမ်းများ) ၊ မြသန်းတင့်
ရန်ကုန်၊ မဟာစာပေ ၊ ၂၀၂၃
စာ ၁၉၀ ၊ ၂၀.၅ × ၁၂.၅ ခင်တီ
(၄) ပိကာဆို၏ ပဉ္စလက်မီးအိမ် (လက်ရွေးစင်စာတမ်းများ)

မြသန်းတင့်

ပိကာဆို၏

ပဉ္စလင်္ကာအိမ်

(လက်ရွေးစင် စာတမ်းများ)

စတုတ္ထအကြိမ်

မ ဟာ စာ ပေ (စာ စဉ် - ၁၀.၃)

မာတိကာ

အခန်း	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
	ပထမအကြိမ် ထုတ်ဝေသူအမှာ	၇
၁	ပိကာဆို၏ ပဉ္စလက်မီးအိမ်၊ နှစ်သိန်းတန်ထမင်းပွဲနှင့် မိုးကောင်း	၉
၂	မုန်တိုင်းထဲကလူ	၄၃
၃	တမာနချိန်စစ်တမ်း	၆၁
၄	ဇော်ဂျီ ၊ ကျွန်တော်နှင့် သီရိပစ္စယာအလွမ်း -၁	၇၃
၅	လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှာ ဖြတ်သန်းစီးဆင်းသွားသော ရေအလျင်	၈၇
၆	ဇော်ဂျီ ၊ ကျွန်တော်နှင့် သီရိပစ္စယာအလွမ်း -၂	၁၀၃
၇	မြသန်းတင့်၏ အမှာစာ အန်ဒရေဂျီ၏ လိပ်ပြာတစ်ကောင်	၁၁၅
၈	မြသန်းတင့်၏ အမှာ	၁၂၅
၉	ချယ်ရီအင်တာဗျူး	၁၄၉
၁၀	ကျောင်းဆိုးနှင့် ကျောင်းကောင်း	၁၇၅

ပထမအကြိမ် ထုတ်ဝေသူ၏ အမှာ

ယခုစာအုပ်ပါ စာတမ်းများကို ကဗျာဆရာအောင်ဝေး စုစည်း ရွေးချယ်ပေးပါသည်။ စာအုပ်အမည် “ပီကာဆို၏ ပဉ္စလက်မီးအိမ်” မှာ ဆရာမြသန်းတင့် ၁၉၇၆ ခုနှစ်ရေး ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ် (ပီကာဆို၏ ပဉ္စလက်မီးအိမ်၊ နှစ်သိန်းတန် ထမင်းပွဲနှင့် မိုးကောင်း)မှ ထုတ်နုတ်ယူ ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ယခုစာအုပ်တွင် လက်ရွေးစင်စာတမ်း စုစုပေါင်း ၁၀ ပုဒ်ကို စုစည်းတင်ဆက်ထားပါသည်။ “လက်ရွေးစင်စာတမ်းများ”ဟု ဆိုထား သဖြင့် ဆရာမြသန်းတင့်၏ စာ(တမ်း)အများအပြားထဲမှ ရွေးချယ်ထားခြင်း သဘောသက်ရောက်ပြီးဖြစ်သည်ဟု ယူကြစေလိုပါသည်။ “စာတမ်းများ” ဆိုရာ၌လည်း ယခုစာအုပ်တွင် ၁၉၇၆ မှ ၁၉၉၈ ခုအတွင်း ဆရာမြသန်း တင့် ရေးသားခဲ့သော ဆောင်းပါး၊ အက်ဆေး၊ စစ်တမ်း၊ အင်တာဗျူး၊ အမှာစာ၊ ခရီးသွား၊ ရုပ်ပုံလွှာ စသည့်စာများ ပါဝင်ပေရာ ယေဘုယျအသုံး အနေနှင့် “စာတမ်းများ” ဟု အနုတ္တသညာ ပြုရခြင်းဖြစ်သည်ကိုလည်း နားလည်ကြလိမ့်မည်ထင်ပါသည်။

ဤစာအုပ်အတွက် စာတမ်းများ ရွေးချယ်ရာတွင် အများစုမှာ မဂ္ဂဇင်းများတွင်သာ တစ်ကြိမ် သို့မဟုတ် ထို့ထက်ပိုလျှင် နောက်ထပ် တစ်ကြိမ် စသည်ဖြင့်သာ ပုံနှိပ်ဖော်ပြရသေးသည့် စာများဖြစ်ပါသည်။ ဆိုလိုသည်မှာ ဆရာမြသန်းတင့်၏ လုံးချင်းစာအုပ်အနေနှင့် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း မပြုရသေးသော စာများ ဖြစ်ပါသည်။

ယခုစာအုပ်ငယ်သည် ဆရာမြသန်းတင့်၏ စာပေလက်ရာတစ်ရပ် လုံးကို မခြုံငုံနိုင်သည့်တိုင် တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းကိုကား မီးမောင်းထိုးပြနိုင်သည့် အမြန်ညွှန်း သို့တည်းမဟုတ် အတိုညွှန်းစာအုပ်အဖြစ် ယူဆနိုင်မည် ထင်ပါသည်။ စုစည်းရွေးချယ်ဖော်ပြထားသည့် စာတမ်းများထဲတွင် အမှာစာ နှစ်ပုဒ်ပါဝင်ရာ တစ်ပုဒ်က ဝတ္ထုတိုအကြောင်း၊ ကျန်တစ်ပုဒ်က ကဗျာ အကြောင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာမြသန်းတင့်၏ ဝတ္ထုတိုအမြင်နှင့် ကဗျာအမြင် တို့ကို အကဲဖြတ်နိုင်ကြမည်။ ပြီးလျှင် **“ဇော်ဂျီ၊ ကျွန်တော်နှင့် သီရိပစ္စယာ အလွမ်း”**ခေါင်းစဉ်ဖြင့် စာတမ်းနှစ်ပုဒ်ပါသည်တွင်လည်း ၁၉၉၀ ခုနှစ်ရေး ပထမအပုဒ်က ဆရာဇော်ဂျီရုပ်ပုံလွှာအဖွဲ့အနွဲ့ဖြစ်၍ ၁၉၉၅ ခုနှစ်ရေး ဒုတိယအပုဒ်မှာ ပုဂံအကြောင်း ရေးသားချက်ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာမြသန်းတင့် ၁၉၉၈ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၈ ရက်နေ့ ကွယ်လွန်ခြင်းဖြစ်ရာ ယခုစာအုပ်ပါ **“ကျောင်းဆိုးနှင့်ကျောင်းကောင်း” စာတမ်း** (Life Style Today ဖေဖော်ဝါရီ-မတ် ၁၉၉၈) မှာ ဆရာမြသန်းတင့်၏ နောက်ဆုံးလက်ရာအဖြစ် ယူမှတ်နိုင်ကြပေမည်။

ဤစာအုပ်ကို ဆရာမြသန်းတင့်၏ မြန်မာစာပေအပေါ် တင်ပေဖူးသည့် ကျေးဇူးအထူးထူးကို အောက်မေ့တသသော အမှတ်တရအဖြစ် ရည်ညွှန်းပါသည်။ ဆရာမြသန်းတင့် မျိုးဆက်မိသားစု၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် စာကြည့်တိုက်၊ အမျိုးသားစာကြည့်တိုက်နှင့် ကျေးဇူးတင်ထိုက်သသူ အဦးဦး၏ ကျေးဇူးတရားကိုလည်း မှတ်တမ်းတင်ထားအပ်ပါကြောင်း။

အားမာန်သစ်စာပေ

ပိကာဆို၏ ပဉ္စလက်မီးအိမ် နှစ်သိန်းတန်ထမင်းပွဲနှင့် မိုးကောင်း

နံနက်လင်းတော့ မီးရထားသည် မဲဇာကိုကျော်လာပြီ။ နှင်းမှုန်ထူကြီးအောက်တွင် မဲဇာဘူတာရုံကလေးကို ရေးရေးသာ မြင်ရသည်။ ရထားသည် ဥဩသံ တတူတူဖြင့် နှင်းထုထဲတွင် ခပ်ဖြည်းဖြည်းခုတ်နေရသည်။ နံနက် ၇ နာရီကျော်သည့်တိုင် နေခြည်ကို မမြင်ရသေး။ “ရထားယဉ်သာ၊ နေစကြာလည်း၊ ရောင်ဝါမထွန်း၊ ချမ်းရှာလွန်း၍” ဆိုသည့် လက်ဝဲသူနွဲ့ရ၏ မဲဇာတောင်ခြေရတုကို သတိရမိသည်။ နေချမ်းသည်ကို ဆိုလိုသလော၊ လူချမ်းသည်ကို ဆိုလိုသလောဟု တစ်ခါက မြန်မာပညာရှိများ အငြင်းပွားခဲ့သည်ကို ပြေး၍ သတိရသည်။ နေချမ်းမချမ်းကိုမူ ကျွန်တော်မသိ။ လူကမူ ခိုက်ခိုက်တုန်နေပြီ။ ကချင်ပြည်နယ်က ဆောင်းသည် အရိုးကွဲမတတ် စိမ့်အေးနေသည်။

ရထားတစ်စင်းလုံး လူတွေပြည့်နေသည်။ မနေ့ညနေ မန္တလေးက ထွက်လာကတည်းက မြစ်ကြီးနား အဆန်ရထားသည် ဝန်နှင့်အား မမျှအောင်ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော်တို့စီးသည့်တွဲက အထက်တန်း

တွဲ။ အထက်တန်းတွဲကို ကျွန်တော်တို့ မစီးချင်။ အထက်တန်းတွဲက သက် သောင့်သက်သာရှိသည့်တိုင် သီးသန့်ဖြစ်လွန်းသည်။ ခရီးသွားရ သည့် အရသာကို တင်းပြည့်ကျပ်ပြည့် မခံစားရ။ လူတွေနှင့်မတွေ့ရ။ သီးသန့် ဆန်လွန်းသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့ကို ဖိတ်ကြားသူများက အထက်တန်းလက်မှတ် ယူထားကြသည်။ အမျိုးသမီးတွေပါသဖြင့် သူတို့ကိုလည်း ငဲ့ညှာရသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့အစီအစဉ်အတိုင်း ကျွန်တော်တို့ လိုက်ခဲ့ရသည်။ ကိုယ့်အစီအစဉ်ဖြင့် သွားရသည့် ခရီး မဟုတ်။ အိမ်သည်၏အစီအစဉ်ဖြင့် သွားရသည့် ခရီးဖြစ်သည်။ ကိုယ်က ဧည့်သည်။ သူကအိမ်သည်။

ဧည့်သည်က ကျွန်တော်တို့တစ်သိုက်။ အိမ်သည်က မိုးကောင်း စာဆိုတော်နေ့ ကျင်းပရေးကော်မတီ။

ကချင်ပြည်နယ်ကို ၁၉၆၀ ခုနှစ်က ကျွန်တော် နောက်ဆုံးရောက် ခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က ဒဂုန်တာရာနှင့် နှစ်ယောက်တည်း။ မိုးညှင်း၊ နမ္မာ၊ ဘီလူးမြို့၊ မြစ်ကြီးနား၊ မြစ်ဆုံ၊ မြစ်ကြီးနားမှဗန်းမော်သို့ မော်တော်ကား ဖြင့် လာကြသည်။ မြစ်ကြီးနားနှင့် ဗန်းမော်နယ်စပ် နားလုံတွင် မော်တော် ကား ခေတ္တရပ်တော့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် လျှောက်ကြည့်ကြသည်။ နှစ်ခရိုင်နယ်ခြား တံတားပျက်နေသဖြင့် မော်တော်ကားက ဘေးမှ ကွေ့မောင်းစဉ် ကျွန်တော်တို့က ခြေကျင်ဆင်းလျှောက်ကြသည်။

“ဒါ ကျွန်တော်တို့ နယ်ခြားပေါ့။ ဟိုဘက်က တောင်တန်းဟာ တရုတ်ပြည်ဘက်ကပဲ။ ဘယ်လောက်မှ မဝေးဘူး။ တစ်မိုင်လောက်ပဲ ဝေးတယ်”

မိုးညှင်းမှ ကိုသန်းအောင်က ပြောပြသည်။ ထိုစဉ်က တရုတ် မြန်မာ နယ်ခြားသတ်မှတ်ရေး အောင်မြင်ပြီးစီးသည့်အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် အဖွဲ့ဝင်သုံးရာကျော်ပါသည့် မြန်မာကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ကြီးတစ်ဖွဲ့ တရုတ် ပြည်ရောက်နေသည်။ နယ်ချဲ့လက်ထက်က ကျန်ခဲ့သည့် အမွေဆိုးကို

ကျွန်တော်တို့နှစ်နိုင်ငံ ချစ်ကြည်ရင်းနှီးစွာ ဖြေရှင်းနိုင်သဖြင့် နှစ်နိုင်ငံပြည်သူများ လန်းဆန်းနေကြသည်။

နားလုံကိုကျော်လျှင် တာပင်မြို့ကိုကူးသည့် မြစ်ကူးတံတား။
ရေက ကြည်စိမ်းနေသလောက် ရေစီးသန်သည်။ စိမ့်အေးနေသည်။
ဗန်းမောက်ရောက်တော့ ဗန်းမောက်ဈေးကို ဝင်ကြည့်ကြသည်။ ကချင်၊
ရှမ်း၊ ရဝမ်၊ ယောယဉ် လူမျိုးစုံနေသည်။ မုန့်ညင်းချဉ်၊ စွမ်တန်၊ ဆီတို့ဟူး၊
ကချင်အရက်၊ တစ်ဈေးလုံး။

နာမည်ကြီးသည့်ရေပူစမ်းကို သွားချင်သော်လည်း သွားချိန်မရ
တော့။ ဗန်းမော်မှ ကသာသို့ သင်္ဘောဖြင့် စုန်ကြသည်။ နာမည်ကျော်
ပထမမြစ်ကျဉ်းနှင့် ဒုတိယမြစ်ကျဉ်းကို ဖြတ်ခဲ့ကြသည်။ သင်္ဘောကလေး
က မြစ်ထဲတွင် သေးသေးကလေး။ ဖရဲသီးခွံကလေး မျောနေသည်နှင့်
တူသည်။ ကမ်းပါးကြီးတွေက ပေနစ်ရာကျော် သုံးရာနီးပါးမြင့်လိမ့်မည်
ထင်သည်။ ကျောက်သားကမ်းပါး ဖြူဖြူနီနီတွေ။ နွယ်များက မြွေကြီး
များ တွားတက်နေသည့်ပမာ တွဲတွဲကျလျက်။ ငယ်ငယ်က ဖတ်ဖူးသည့်
ဆရာကြီးရွှေဥဒေါင်းတို့၊ ဆရာကြီး မဟာဆွေတို့၏ ကချင်ပြည်နယ်
နောက်ခံဝတ္ထုများကို ပြေး၍သတိရသည်။ သင်္ဘောက ထီးချိုင့်၊ ရွှေကူ
စသည့်မြို့များတွင် မဆိုက်။ ထီးချိုင့်ဆိပ်ကမ်းက သောင်ပြင်ကြီးထိုးနေ
သည်။ သောင်ပြင်အဆုံး တောအုပ်ညိုညိုထဲမှ သွပ်မိုးဖွေးဖွေးနှင့် အိမ်များ
ကို မြင်ရသည်။ စစ်မဖြစ်ခင်က တိုးတက်ရေးမဂ္ဂဇင်းတွင် အမြဲတမ်းစာရေး
သည့် ထီးချိုင့်နတ်စိုးဆိုသည့် စာရေးဆရာကို ပြေး၍အမှတ်ရသည်။
လူချင်းမတွေ့ဖူး။ စာရေးသည်ကိုလည်း မတွေ့တော့။ ရှိမှရှိပါသေး၏လော
မဆိုနိုင်။

ကသာမှတစ်ဖန် နဘားလမ်းသို့ ပြန်ထွက်ကာ မန္တလေးသို့
ရထားစီးကြသည်။

ထိုစဉ်က ခရီးသည်က ကျွန်တော်နှင့်ဒဂုန်တာရာနှစ်ယောက်

တည်း။ ၁၉၆၀ ခုနှစ်။

ယခုခရီးက လေးယောက်၊ ခင်ဆွေဦး၊ ယုဝတီ ရွှေဝါစိန်၊ မောင်
သွေးသစ်နှင့်ကျွန်တော်။ ၁၉၇၅ ခုနှစ်။

ဆယ့်ငါးနှစ်ကြီးများတောင် ကွာခြားသွားပြီ။ ဆယ့်ငါးနှစ်ဆိုသည်
မှာ သမိုင်းအမြင်ဖြင့်ကြည့်လျှင် ဘာမျှမကြာလိုက်။ လူ့ဘဝ၏သက်တမ်း
ဖြင့် တိုင်းလျှင်မူ မျိုးဆက်တစ်ဆက်နီးပါး ကြာသွားပြီ။ အရင်တစ်ခေါက်
ကျွန်တော်တို့သွားတုန်းက ၁၀ နှစ်ရွယ်သည် ယခု ၂၅ နှစ် ရှိရောမည်။
ထိုခရီးမှအပြန်တွင် ဝတ္ထုတိုနှစ်ပုဒ် ငွေတာရီမဂ္ဂဇင်းတွင် ကျွန်တော် ရေးခဲ့
သည်။ တစ်ပုဒ်က “မနော်” ဆိုသည့် ဆယ်နှစ်ရွယ် ကချင်လေးတစ်
ယောက်အကြောင်း ဖြစ်သည်။ ကချင်ပြည်နယ် စာစောင်မှ ခင်လေးမြင့်၏
ဆောင်းပါးအချက်အလက်အချို့နှင့် ကျွန်တော်သွားကြည့်ခဲ့သည့် မြစ်ကြီး
နား ကချင်အမျိုးသားမိဘမဲ့ကလေးများကျောင်းမှ ကျောင်းသားလေးတစ်
ယောက်၏အကြောင်းကို စပ်ဟပ်ရေးထားခြင်းဖြစ်သည်။ ကချင်အမျိုးသား
ကလေးအမည်က မနော်။

မိဘမဲ့ကျောင်းသို့ မရောက်ခင် ကျေးရွာကျောင်းတွင် ကျောင်းနေ
ခဲ့ဖူးသည်။ ကျွန်တော်က သူတို့ရွာတွင် ကျောင်းရှိ မရှိ မေးသည်။
သူက မရှိ၊ တခြားရွာက ကျောင်းကို လာတက်ရသည်ဟု ပြောပြ၏။
ဘယ်လောက်ဝေးသလဲ။

“နီးနီးလေးပါ။ တောင်ဆယ်လုံးလောက် ကျော်လိုက်ရင် ရောက်
တာပဲ”

မနော်က ဖြေသည်။ မနော်၏စကားသည် ကျွန်တော့်နားတွင်
စွဲနေသည်။ တောင်ဆယ်လုံးကိုကျော်၍ ကျောင်းတက်ရသည့်ခရီးက
နည်းသည့်ခရီးမဟုတ်။ အသွားအပြန် တောင်အလုံးနှစ်ဆယ်ကို ကျော်ရ
သည်။ တောင်ကြီးတွေကလည်း အမြင့်ကြီးတွေ။ တစ်နေ့ကိစ္စမဟုတ်။
နေ့စဉ်ကိစ္စ။ သူ့ကြည့်တော့ ဆယ်နှစ်ရွယ် သူငယ်ကလေး။

ကျွန်တော်သည် မနော်ကိုကြည့်၍ မောခဲ့ရသည်။ ယခုလောက် ဆိုလျှင် မနော်တစ်ယောက် ဘယ်ရောက်နေပြီနည်း။ အသက်အစိတ် လောက်ရှိတော့မည်။ မနော်၏ ညီလေးတွေကော။ မနော်လို တောင်ဆယ် လုံးကိုကျော် ကျောင်းတက်နေဆဲလောဟု ကျွန်တော် တွေးနေမိသည်။

နောက်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်မှာ **“တံလျှပ်ပါတကား”** ဆိုသည့် ဝတ္ထုတို ဖြစ်၍ ငွေတာရီမဂ္ဂဇင်းမှာပင် ရေးခဲ့သည်။ ဗန်းမော်တွင် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် တရုတ်ပျော်ပွဲစားရုံတစ်ရုံ၏ တည်းခိုခန်းတွင် တည်းကြသည်။ တည်းခိုခန်းခ တစ်နေ့မှ နှစ်ကျပ်၊ အစားအသောက်ကိုမူ အောက်ထပ်တွင် သတ်သတ်မှားမှားရသည်။ တစ်နေ့ညနေ အောက်ထပ်ဆင်း ကျွန်တော်တို့ ထမင်းစားနေစဉ် လူတစ်ယောက် ကျွန်တော့်ကို လာနှုတ်ဆက်သည်။ စစ်ပြီးစ တက္ကသိုလ်တုန်းက ကျွန်တော်နှင့် ကျောင်းဆောင်တစ်ခုတည်းတွင် နေခဲ့သူ၊ အရေးပိုင်သား။ သူ့နာမည်က ပီတာလေးမောင်။ ကျောင်းတွင် မော်တော်ကားထား၍ စီးသည်။ အသုံးအစွဲကြီးသည်။ အင်းလျားနှင့် ဘင်တန်(သီရိ) ဧည့်ခန်းဆောင်များမှ ညနေဆည်းဆာများသည် သူ့ရယ်သံ များဖြင့် ပဲ့တင်ထပ်နေကျ။ ဘုတ်ကလပ်တစ်ဝိုက်မှ တောရိပ်ညိုညိုများ သည် သူ့တီးတိုးသံများကို ကြားနေကျ။ လရောင်ပြက်သည့် နွေညများ တွင် လမ်းထောင့်အုတ်တံတားဆီမှ လျှပ်စစ်ဂစ်တာသံကို ကြားရမြဲ။ **“ဂျူဒီနဲ့ချိန်းတဲ့ နေ့”** ဟူသော အမေရိကန် အဆိုအကရပ်ရှင်ထဲမှ သီချင်းကို သူ တီးနေ ကျ။ ဘာမျှ လိုလေသေးမရှိ။ မော်တော်ကား၊ အနောက်နိုင်ငံဝတ်စုံ အကောင်းစား၊ လျှပ်စစ်ဂစ်တာ၊ အားလျားသူနှင့် ဘင်တန်သူတို့၏ မျက်ဝန်းပြာပြာ နှင့် အပြုံးလဲ့လဲ့ဝန်းရံလျက်။ ဘာမျှ ပူပင်ကြောင့်ကြစရာမလိုသည့် မကြောင့် ကြ ကိုယ်တော်ကလေး။ ချစ်စရာ မင်းသားလေးတစ်ပါး။

နောက် မည်သို့ဖြစ်သွားသည် မသိ။ ကျောင်းသားတစ်ယောက် ၏ ပစ္စည်းကို ခိုးမှုဖြင့် ကျောင်းထုတ်ခံလိုက်ရသည်။ ထိုစဉ်ကစ၍ သူနှင့်

မတွေ့တော့။ ၁၉၅၀ ခုနှစ်လောက်က ကွဲသွားကြသည်မှာ ၁၉၆၀ ခု ဗန်းမော်ရောက်မှ ပြန်တွေ့ကြသည်။ မကြောင့်ကြ ကိုယ်တော်လေး မဟုတ် တော့။ ချစ်စရာ မင်းသားလေးတစ်ပါး မဟုတ်တော့။

ရှမ်းကချင်မတစ်ယောက်နှင့်ရကာ ဗန်းမော်တွင် သောင်တင်နေ သည်။ ပတ်စာခွာသူ၊ ဖျာသိမ်းသူ၊ သေတ္တာမှောက်သူ ဖြစ်နေပြီ။ သူ့ကို ကြည့်၍ စိတ်မကောင်းစရာ လောကဓံကို ရေးချင်သဖြင့် “**တံလျှပ်ပါ တကား**”ကို ကျွန်တော် ရေးခဲ့သည်။ ခပ်ဆင်ဆင်တူသော ဆွန်းမာဆက် မွန်၏ ဝတ္ထုတိုကလေးတစ်ပုဒ်ကိုလည်း ဖတ်ခဲ့ဖူးသည်။

ယခု “**တံလျှပ်ပါတကား**”မှ ကျွန်တော့်ဇာတ်လိုက် ပီတာတစ် ယောက်ဟာ ဘယ်ရောက်နေပြီမသိ။ ဘိန်းစားဘဝမှ ဘိန်းဖြူသမားဖြစ် နေပြီလော။

ညက ရထားပေါ်တွင် တစ်ညလုံးအိပ်မပျော်။

ရထားသည် မြောက်ဘက် တောင်ကုန်းဒေသသို့ ဆန်တက်လာ သည်နှင့်အမျှ အအေးဓာတ်က ကဲသည်။ ကျွန်တော်တို့တွင် အိပ်ရာလိပ် မပါကြ။ မည်သူမျှ ကောင်းကောင်း အိပ်မပျော်။ ချမ်းချမ်းဖြင့် စင်ပေါ်တွင် ကွေးလိုက်ကြသည်။ ကွေး၍ညောင်းလျှင် စကားပြောလာကြသည်။ အထူးတန်းထဲတွင် မီးမရှိ။ မှောင်နေသည်။ ရိုးရိုးတန်းတွင် နေရာမရသူများ၊ အထူးတန်းလမ်းကြားတွင် ပြည့်နေသည်။ ဆန်အိတ်များ၊ ပဲအိတ်များ၊ ဆီပုံးများကို ပစ်တင်ကြသည်။ အထူးတန်းတွဲတွင် တင်ရသည်က လွယ်သည်။ သူတို့တစ်တွေ ဆင်းကြတက်ကြ၊ ကုန်တွေတင်ကြ၊ ချကြ၊ ဆဲကြ၊ ဆိုကြသည့်အသံများကြောင့်လည်း အိပ်မပျော်။ အတွေ့အာရုံရော၊ အကြားအာရုံပါ ငြိမ်သက်မှုမရ။ အိမ်သည်များကမူ စေတနာဖြင့် အထူးတန်းမှ ခေါ်သည်။ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ အေးအေးဆေးဆေး

ပီကာဆို၏ ပဉ္စလက်မီးအိမ်

အိပ်နိုင်အောင်၊ ခရီးမပန်းရအောင် လုပ်သည့်အစီအစဉ်ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သူတို့စေတနာ အရာမထင်။ အိပ်လည်း မအိပ်ရ။ သက်သက်သာသာ လည်းမရှိ။ ပိုက်ဆံပိုကုန်ခြင်းနှင့် ကျွန်တော်တို့တွင် လူထု၏ ဘဝကို နီးနီးကပ်ကပ် လေ့လာခွင့်မရခြင်းသာ အဖတ်တင်သည်။

ဤခေတ်တွင် အထူးတန်းနှင့် ရိုးရိုးတန်း ဘာမျှခြားနားမှုမရှိ။ နှစ်တစ်ရာပြည့် “မြန်မာပြည်မီးရထား” ၏သမိုင်းကိုရေးလျှင် ကျွန်တော် တို့တိုင်းပြည်၏ လူမှုရေးသမိုင်းနှင့် စီးပွားရေးသမိုင်းတို့သည် တစ်စိတ် တစ်ဒေသ အကျုံးဝင်လိမ့်မည်။ စိတ်ဝင်စားစရာ ဖြစ်လိမ့်မည်ထင်သည်။

နံနက်တွင် အိပ်မရတော့သဖြင့် ကျွန်တော့်တွင်ပါလာသည့် ပြင်သစ်ကဗျာဆရာ ပရေးဗား၏ လက်ရွေးစင်ကဗျာစာအုပ်ထဲမှ ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို ကောက်ဖတ်သည်။ ကဗျာအမည်က

‘ပီကာဆို၏ ပဉ္စလက်မီးအိမ်’

ကျောက်ဖြူသား စားပွဲတစ်လုံးပေါ်မှာ
အူဟောင်းလောင်း ထွက်ကျနေတဲ့
စက္ကူကတ်ပြား သူတောင်းစားတစ်ယောက်
ဘူတာရုံပလက်ဖောင်းတစ်ခုပေါ်က ဆေးလိပ်ပြာများ
ရုပ်ပုံလွှာတစ်ခုရဲ့ ရုပ်ပုံလွှာ။

ပရေးဗားကို ပြင်သစ်ကဗျာ၏ ပီကာဆိုဟု ဝေဖန်ရေးသမားများ က ခေါ်ကြသည်။ ပီကာဆို၏ ပန်းချီကားများတွင် အင်ပရက်ရှင်နစ်ဇင်း နှင့် သရုပ်မှန်လွန်ဝါဒတို့ ရောယှက်နေသလို သူ့ကဗျာတွင်လည်း ထိုဝါဒ နှစ်ခုပေါင်းထားသည်။ သူ့ကဗျာကို ဖတ်ရခြင်းက ပီကာဆို၏ ပန်းချီကား ကို ကြည့်ရသည်နှင့်တူသည်။ ပဋိပက္ခတွေ ရောယှက်လုံးထွေးနေကြ သည်။ ထိုပဋိပက္ခဖြစ်နေသည့်အရာများသည် တစ်ခုကိုတစ်ခု တိုက်ခိုက်

နေကြပြီးနောက် လွင့်စဉ်ဝေးကွာသွားကြသည်။ နိမိတ်ပုံတွေ၊ အရပ်တွေက သဘာဝမဟုတ်ဘဲ သဘာဝထက် လွန်ကဲနေကြသည်။ အမြင်အာရုံကို ဖမ်းပြီး နိမိတ်ပုံများအဖြစ် သုံးသွားကြသည်။

သူရေးပြသည့် ရုပ်ပုံထဲက ပဋိပက္ခများကိုကြည့်ပါ။ ကျောက်ဖြူ သားစားပွဲကြီးက ခုံညားဝင်းလက်နေသည်။ သို့ရာတွင် ထိုစားပွဲပေါ်တွင် ရှိနေသူက သူတောင်းစား။ သူတောင်းစားမှ တကယ့်သူတောင်းစား မဟုတ်။ စက္ကူကတ်ပြား သူတောင်းစား။ စက္ကူကတ်ပြားသူတောင်းစားက အကောင်းမဟုတ်။ အူဟောင်းလောင်း ထွက်ကျနေသည်။ ပထမပဋိပက္ခ က စက္ကူကတ်ပြား သူတောင်းစားနှင့် အူဟောင်းလောင်းထွက်နေခြင်း။ ကျောက်ဖြူစားပွဲနှင့် သူတောင်းစား ဘာဆိုင်သနည်း။ စက္ကူကတ်ပြား သူတောင်းစားရုပ်က မည်သို့ဟောင်းလောင်း ထွက်ကျနိုင်မည်နည်း။

မဖြစ်နိုင်သည့် အရာနှစ်ခု ပေါင်းစပ်ပေးထားသည်။

ရထားသံသည် တောင်ကမ်းပါးယံတွင် ပဲ့တင်ထပ်နေသည်။ တောတွေ၊ တောင်တွေ၊ လျှိုမြောင်တွေ၊ ချိုင့်ဝှမ်းတွေကို ဖြတ်လာသည်။ နောက်ဆုံးကျတော့ မိုးညှင်း နမ္မားလွင်ပြင်သို့ ရောက်လာ၏။ မိုးညှင်းတွင် အကြာကြီး ရထားဆိုက်သည်။ ဘာကြောင့်ဟူ၍တော့ မသိ။ မြစ်ကြီးနား ရထားသည် အစွန်ရောအဆန်ပါ မိုးညှင်းတွင် အကြာကြီး ဆိုက်တတ်သည် ဟု ပြောကြသည်။ ကျွန်တော်သည် မိုးညှင်းဘူတာရုံကိုကြည့်ရင်း သော် တာဆွေ၏ “ဆန်စုံစားကံကုန်သွား” ဝတ္ထုထဲမှ စစ်ပြီးကာလ မှောင်ခိုဆန် ကုန်သည်မလေး မသူကို သွား၍ သတိရနေသည်။ ယခုလည်း မိုးညှင်း ဘူတာရုံပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် မှောင်ခိုသည်မလေးတွေ လူးလာခတ်နေ ကြသည်။ သော်တာဆွေ၏ ဇာတ်လိုက်မ မသူက ဆန်မှောင်ခိုကူးသည်။ မိုးညှင်းဘူတာရုံ ပလက်ဖောင်းတွင် ကျွန်တော် မြင်လိုက်သည့် မှောင်ခို သည်မလေးများကကော ဘာပစ္စည်းများကို မှောင်ခိုကြသနည်း။

ပရေးဗား ပြောသလို ဘူတာရုံပလက်ဖောင်း တစ်ခုပေါ်မှ

ဆေးလိပ်ပြာမှုန့် ကလေးများလော။

မိုးညှင်းရောက်တော့ မိုးကောင်းစာဆိုတော်နေ့ ကော်မတီမှ ကိုစိန်လွင် လာကြိုသည်။ အသားညိုညို၊ ခပ်တောင့်တောင့် နှုတ်ခမ်းမွေးကားကား၊ အသက်သုံးဆယ်လောက်သာ ရှိဦးမည်။ မြက်ဦးထုပ်ဖြူကို ဆောင်းထားပြီး ပခုံးတွင် ကချင်လွယ်အိတ်တစ်လုံး လွယ်ထားသည်။ ညိုမှောင်သော မျက်နှာပေါ်မှ သူ့မျက်လုံးများက တဖိတ်ဖိတ်လက်နေကြသည်။ စကားပြောလျှင် ပီပီသသဖြင့် တစ်လုံးချင်းလေးလေး ပြောတတ်သည်။ သူက လူနှစ်ယောက်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ တစ်ယောက်က ဖြူဖြူဝဝ ရှမ်းသွေးပါပုံရသည်။ အခြားတစ်ယောက်က ပိန်ပိန်ပါးပါး၊ အရပ်ပြတ်ပြတ်၊ နှစ်ယောက်စလုံး အသက်သုံးဆယ်ထက် ကျော်ပုံမရကြသေး။

“ဟောဒါ ဟိုပင် အ.ထ.က က ကျောင်းဆရာ ဦးသန်းအောင်” ခပ်ဝဝလူကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

“ဟောဒါက အမှုထမ်း ကိုလှရွှေ၊ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ဟိုပင် ကချည်းပဲ။ ဟိုပင်စာဆိုတော်နေ့အတွက် လုံးပန်းကြသူတွေပေါ့”

ကျွန်တော်က သူတို့ကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။ စာဆိုတော်ပွဲသည် အမျိုးသားအနုပညာပွဲသဘင်တစ်ရပ် ဖြစ်နေပြီ။ အလုပ်သမားတွေ၊ လယ်သမားတွေ၊ ကျောင်းသားတွေ၊ အမှုထမ်းတွေ၊ လူငယ်တွေက အမျိုးသားစာဆိုတော်ပွဲသဘင်ကို ကြိုဆိုကြသည်။ စာရေးသူများကို ဖိတ်၊ စာရေးသူများ၏ ဟောပြောချက်များကို နားထောင်ကြသည်။ သူတို့၏ ထင်မြင်ချက်များကို ပြောကြသည်။ ဝေဖန်ရေး လုပ်ကြသည်။ သူတို့ဘဝကို ထင်ဟပ်သည့် စာပေများကို ရေးသားပြုစုဖို့ တိုက်တွန်းကြသည်။ အကြံဉာဏ်ပေးကြသည်။ စာဖတ်သူနှင့် စာရေးသူတို့ တွေ့ဆုံသည့်ပွဲတော်ကြီး ဖြစ်လာနေပြီ။ စာရေးသူသည် စာဖတ်သူထံ တပည့်ခံရမည်။ စာဖတ်သူ၏ အကြံဉာဏ်ကို နားထောင်ရမည်။ သူတို့သည် စာရေးသူတို့၏ဆရာများ မဟုတ်လော။

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ။ ဟိုပင် စာဆိုတော်ပွဲက မိုးကောင်းက အပြန်ကျမှ လုပ်မှာနော်”

ကျွန်တော်က မေးသည်။ ဦးသန်းအောင်နှင့် ကိုလှရွှေသည် တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက်ကြည့်နေကြသည်။ သူတို့အမူအရာများက ပြောသင့်မပြောသင့် ချိန်ဆနေဟန်။ ပြောရမည်ကို ဝန်လေးသည့်ဟန်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ကိုစိန်လွင်ကို ငေးကြည့်နေကြသည်။ ကိုစိန်လွင်က တဟားဟား ရယ်နေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အပြန်မှ လုပ်မှာ။ ဟိုပင်မြို့အဖို့ ပထမဆုံးအကြိမ် စာဆိုတော်ပွဲမို့လို့ တစ်မြို့လုံးက အားခဲနေကြတယ်။ အားတက်သရောရှိကြတယ်။ မြို့သူမြို့သားတွေကလည်း တို့မြို့တော့ မြို့အင်္ကျီနဲ့ပြည့်စုံပြီးဝမ်းပန်းတသာနဲ့ ဆရာတို့ကို မျှော်နေကြတယ်။ ဆရာတို့ကို ကြိုဖို့ စည်တော်အဖွဲ့တွေ၊ ကချင်ယိမ်းတွေ၊ ရှမ်းယိမ်းတွေလည်း တိုက်ပြီးပြီ။ ယိမ်းအဖွဲ့တွေနဲ့ ဘူတာရုံကို လာကြိုဖို့ ပြင်ထားကြတယ်”

အလိုလေးလေး ခမ်းနားလှပါတကား။ စာရေးဆရာအဖြစ်ဖြင့် မြို့တကာ နယ်တကာ ရောက်ဖူးပြီ။ ဤသို့ တလေးတစား တခမ်းတနား ကြိုသည့်မြို့ကို တစ်ခါမျှ မတွေ့ဖူးသေး။

“သိပ်ခမ်းခမ်းနားနားတွေ မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ။ ငွေကုန်လှပန်းဖြစ်ပါ့မယ်။ စာရေးဆရာဆိုတာ ပြည်သူထဲကလာပြီး ပြည်သူထဲမှာ နေရတဲ့လူတွေပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ သူတို့ကို ခမ်းခမ်းနားနား ကြိုဆိုရမှာလဲ။ တော်တော်ကြာ အကြိုမခံစဖူး ခံရလို့ ဝမ်းတော်တွေ လားကုန်ပါဦးမယ်”

ကျွန်တော်က ပြောသည်။ ကိုစိန်လွင်က သူ့ထုံးစံအတိုင်း တဟားဟားရယ်သည်။ ကိုစိန်လွင်ရယ်တော့ ဦးသန်းအောင်တို့ ကိုလှရွှေတို့ မျက်နှာကလည်း ပြုံးယောင်သန်းလာသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့အပြုံးက မချိသည့်အပြုံး။ မသက်မသာ အပြုံး။

အမှန်တော့ ဟိုပင်တွင် စာပေဟောပြောပွဲ လုပ်ခွင့်မရ။

မိုးညှင်းမှ ရထားထွက်တော့ ဟိုပင်က စာဆိုတော်ကော်မတီဝင်များလည်း လိုက်လာကြသည်။ သူတို့က စာရေးသူများနှင့် တွေ့ချင်သည်။ စာပေဝေဖန်ရေး လုပ်ချင်သည်။ ကျောင်းသားကျောင်းသူများကလည်း မိုးကောင်းဟောပြောပွဲများသို့ ခေါက်ပြန်ရထားဖြင့် လာ၍ နားထောင်ကြမည်ဟု ပြောပြသည်။

မိုးကောင်းကို ရထားဆိုက်တော့ စာဆိုတော် ကော်မတီဝင်များက လာကြိုကြသည်။ ပါတီယူနစ်ဥက္ကဋ္ဌ ဗိုလ်ကြီးမင်းအောင်နှင့်ဇနီး၊ တရားရေးကော်မတီဥက္ကဋ္ဌ ဦးတင်ဦး၊ ဒေါ်စောကြည်၊ ဒေါ်တင်တင်၊ ဒေါ်စမ်းစမ်းရည် စသူတို့ပါသည်။ အမျိုးသမီးစာရေးဆရာတွေ ပါလာသဖြင့် အမျိုးသမီးများ လာကြိုခြင်းဖြစ်ပုံရသည်။ ကိုကျော်မြင့်၊ ဖရိုလာ စသည့် လူငယ်တွေလည်း ပါသည်။

မိုးကောင်းက ကာမိုင်း၊ ဖားကန့်လမ်းခွဲဖြစ်သည်။ ဖားကန့်ကျောက်စိမ်းတွင်းသို့သွားလျှင် မိုးကောင်းကို ဖြတ်ရသည်။ ဆိုင်ရာတို့က ကျောက်စိမ်းတူးသူများကို အရေးယူအပြစ်ပေးနေသည့်တိုင် ကျောက်သမားကို ရှောင်၍မလွတ်။ ကျောက်စိမ်းတွင်းသို့ သွားသူကလည်း လူမျိုးစုံနေသည်။ မြန်မာ၊ ကချင်၊ ရှမ်း၊ တရုတ်။ ကျောက်အောင်၍ ပြန်လာသူလည်း ရှိသည်။ ကျောက်မအောင်ဘဲ ငှက်ဖျားမိ၍ ပြန်လာသူလည်း ရှိသည်။ မိုးကောင်းက ကုန်ဈေးနှုန်းသည် ရန်ကုန်နှင့် ဘာမျှမကွာ။ ကျွန်တော်တို့ရောက်စဉ်က ခရမ်းချဉ်သီးတစ်ဆယ်သားကို လေးကျပ်ဈေးဖြစ်နေသည်။

“ကျောက်စိမ်းသမားတွေရဲ့ ကောင်းမှုပေါဆရာရယ်။ မြို့ခံလူတွေကတော့ လှိမ့်ခံနေရတာပေါ့”ဟု ကိုစိန်လွင်က ပြောပြသည်။

အနယ်နယ်မှ ကျောက်သမားများသည် မိုးကောင်းဝန်းကျင်သို့ ဝင်လာကြသည်။ ကျောက်စိမ်းတွင်းသို့ ရိက္ခာသယ်ကြသည်။ သူတို့က ရရာဈေးပေး၍ ဝယ်ကြသဖြင့် မိုးကောင်းက ကုန်ဈေးနှုန်းသည် ရန်ကုန်ဈေးနှုန်းနှင့် အပြေးပြိုင်နေသည်။

ကျွန်တော်တို့ကို ကားဖြင့် မြို့ထဲသို့ ခေါ်သွားကာ ဦးစိန်၊ ဒေါ်သိုက်တို့တိုက်နောက်မှ သီးသန့်အဆောင်တွင် သတ်သတ်နေရာချပေးသည်။ အဆောင်က ကျယ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ကို စောင့်ရှောက်ကူညီရန် ကိုကျော်မြင့်နှင့် ဖရိုလာကိုလည်း တွဲပေးထားသည်။

ကိုကျော်မြင့်နှင့် ဖရိုလာဆိုသည့် လူငယ်နှစ်ယောက်အကြောင်းကို ပြောရဦးမည်။

နှစ်ယောက်စလုံး အသက် ၂၅ နှစ်၊ ၃၀ ကြားလောက်တွင် ရှိကြဦးမည်။ နှစ်ယောက်စလုံး စာပေစိတ် ထက်သန်ကြသည်။ စာအုပ်ဆိုလျှင် အငမ်းမရ ဖတ်ကြသည်။ စာပေလုပ်ငန်း လုပ်ရမည်ဆိုလျှင် သားမေမယားမေ့ လုပ်ကြသည်။ အပင်ပန်းခံနိုင်ကြသည်။ အိပ်ရေးပျက်လျှင် ဂရုမစိုက်၊ ကျွန်တော်တို့နှင့် တစ်ညလုံး စကားပြောသည့်တိုင် သူတို့နှစ်ယောက်မှာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ဟန် မရှိ။ စကားဝိုင်းပြီး၍ ကျွန်တော်တို့က အိပ်သည့်အခါ သူတို့နှစ်ယောက်မှာ အိပ်ချိန်မရကြ။ ဟောပြောပွဲအတွက် လှုံ့ဆော်ရေး စသည့် တာဝန်များကို ဆက်လုပ်ကြရသည်။ မိုးကောင်းမြို့ကလေးတွင် ဤမျှ စာဖတ်ပရိသတ်ပေါ်၍ ဤမျှထက်သန်သည့် လူငယ်ကလေးတွေကို တွေ့ရသည်မှာ အံ့သြဖို့ပင် ကောင်းသေးသည်။ ကျွန်တော်ရောက်ဖူးသမျှ ပြည်မမှ မြို့ကလေးငယ်များတွင် ဤမျှလောက် စာဖတ်ပရိသတ်များ၍ ဤမျှလောက် စာပေစိတ်ထက်သန်ကြမည့် မြို့ငယ်မျိုး ရှားပေလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် ထင်သည်။

ညနေ ငါးနာရီထိုးတော့ ကိုစိန်လွင်နှင့် ကိုတင်ဦး နောက်တစ်ခေါက်ရောက်လာကြသည်။ ကျွန်တော်တို့တွင် အနွေးထည်လုံလောက်စွာမပါ။ ရန်ကုန်တွင်ဝတ်သည့် အနွေးထည်သည် မိုးကောင်းက ဆောင်းကို မတားဆီးနိုင်။

“ကဲ ဆရာတို့၊ ဒါဝတ်ကြ။ ဆရာတို့၊ အနွေးထည်နဲ့ မဖြစ်ဘူး” ဦးတင်ဦးက သူယူလာသည့် ဂရိတ်ကုတ်နှစ်ထည်ကို ပေးသည်။

ဦးတင်ဦးကား အုပ်ချုပ်ရေးဘက်မှ ပြောင်းလာသည့်အရာရှိ ဖြစ်သည်။
ယခု တရားရေးကော်မတီတွင် ဥက္ကဋ္ဌလုပ်နေသည်။ အရာရှိနှင့်မတူ။
လူငယ်တွေနှင့် လိုက်လိုက်လျောလျောနေတတ်သည်။ ဂီတဝါသနာပါ
သည်။ စောင်းတီးတတ်သည်။ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဝတ်စားတတ်သည်။ စေ့စပ်
သေချာသည်။ ကျွန်တော်တို့ကိုပေးသည့် သူ့ဂရိတ်ကုတ်အင်္ကျီတွင် ဂိုယာ
နံ့သင်းနေသည်။

“ဒီနေ့ညတော့ ဆရာတို့ကို ထူးထူးဆန်းဆန်း ထမင်းကျွေးရ
မယ်။ အဲဒီအိမ်က ထမင်းစား ဖိတ်ထားတယ်။ ဆရာတွေလာရင် ထမင်း
စားကြခဲ့ကြပါတဲ့”

“ဘာထူးထူးဆန်းဆန်း ထမင်းပွဲလဲဗျ။ ရိုးရာအစားအသောက်
လား။”

ကိုစိန်လွင်က သူ့ထုံးစံအတိုင်း တဟဲဟဲရယ်ရင်း

“မဟုတ်ဘူး ဆရာရေ၊ ဆရာတို့ကို ကျွေးမှာက နှစ်သိန်းတန်
ထမင်းပွဲ၊ နှစ်သိန်းတန် ထမင်းပွဲ”

ကိုစိန်လွင်က ကျွန်တော်တို့ကို နောက်ပြောနေသည်ဟု ထင်မိ
သည်။ သို့ရာတွင် နောက်ပြောခြင်းမဟုတ်။ ထမင်းပွဲက သူပြောသည့်
အတိုင်း တကယ့်နှစ်သိန်းတန် ထမင်းပွဲ။

ကျွန်တော်တို့သည် မြို့ပတ်လမ်းအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့ကြ
သည်။ လမ်းတွင် ဥဒဟို သွားလာနေသူများ တွေ့ရသည်။ အချို့က
အပြန်၊ အချို့က အသွား။ လူမျိုးစုံ အရွယ်မျိုးစုံ။

“လူတွေက များလှချေလားဗျ။ ဘာရှိလို့လဲ”

“ဪ- ကျွန်တော် ပြောပါပကောလား ဆရာရဲ့၊ အဲဒါ နှစ်သိန်း
တန် ထမင်းပွဲက ပြန်လာကြတာ။ တချို့က သွားနေကြတာ၊ ကျွန်တော်
တို့လိုပေါ့”

“ဟေ့လူ၊ ခင်ဗျားတကယ်ပြောနေတာလား”

ကိုစိန်လွင်က တဟားဟား ရယ်ပြန်သည်။

“တကယ်ပေါ့ ဆရာရဲ့။ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ လောပန်းတစ်ယောက်ရှိတယ်။ မြန်မာပြည်ပေါက် တရုတ်အမျိုးသားပဲ။ မိုးကောင်းသားဆိုပါစို့လေ။ မိုးကောင်းမှာပဲမွေးပြီး မိုးကောင်းမှာပဲ ကြီးပြင်းလာတာ။ သူ့မိဘတွေ လက်ထက်ကတည်းက ပိုက်ဆံရှိတယ်။ ခု သူ့ဆွေမျိုးမိဘတွေ ကွယ်လွန်တဲ့အထိမ်းအမှတ်နဲ့ သူတို့ရိုးရာအရထမင်းကျွေးတယ်။ တရုတ် စတုဒီသာဆိုပါတော့ ဆရာရယ်။ ဆယ်ရက်တိုင်တိုင် ထမင်းကျွေးတယ်။ လာစားချင်တဲ့လူ စားနိုင်တယ်။ ရှိရှိသမျှ ကလေးလူကြီးအကုန်လူမျိုးမရွေး၊ ဘာသာမရွေး ဖိတ်တယ်။ တစ်မြို့လုံးကို အလှူပယ်ကျွေးတယ်။ ကြိုက်သလောက်စား၊ အသောက်ကြိုက်တတ်ရင်လည်း ကြိုက်သလောက်သောက်၊ ဘာမှတော့ မဖြစ်စေနဲ့ပေါ့။ အဲဒီလိုကျွေးတာ တစ်နေ့ကို နှစ်သောင်းကုန်တယ်။ ဆယ်ရက်ကျွေးတော့ နှစ်သိန်းပေါ့ဆရာရဲ့။ ဟိုကျရင် ဘာကျွေးတယ်ဆိုတာ ဆရာတွေ့ပါလိမ့်မယ်။ ဒီနေ့ နောက်ဆုံးရက်ပဲ”

မိုးကောင်းအရှေ့ပိုင်းရပ်က တံတိုင်းကာထားသည့် အိမ်ပိုင်းကြီးရှေ့တွင် မဏ္ဍပ်ကြီး ဟီးနေသည်။ မဏ္ဍပ်ကြီးထဲတွင် လူအပြည့်။

အိမ်ရှင်လောပန်းက အသက် သိပ်မကြီးသေး။ အလွန်ဆုံးရှိမှ အသက်အစိတ်ကျော်ကျော် လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ကို ကိုယ်တိုင်ထွက်ကြိုကာ နေရာချပေးသည်။ ရမ်အရက်သောက်ချင်လျှင် ရမ်အရက်ရသည်။ ခေါင်ရည်ကြိုက်လျှင် ခေါင်ရည်ရသည်။ တရုတ်လက်ဖက်ခြောက်နှင့် စော်ဘွားနှုတ်ခမ်းမွေးလက်ဖက်ခြောက် ရောခတ်ထားသည့် ရေနွေးကြမ်းကြိုက်လျှင် ရေနွေးကြမ်းရသည်။

ဟင်းတွေကိုကြည့်ပါဦး။ ပြည်ကြီးငါး၊ ပြည်ကြီးမျှော့၊ မှိုခြောက်၊ ငှက်သိုက်ဟင်းချို၊ ငါးမန်းတောင်ဟင်းချိုနှင့် ကျွန်တော်အမျိုးအမည်မသိသော တရုတ်ဟင်းခွက်ပေါင်း များစွာပါသည်။ လေးထောင့်စားပွဲရှည်ကြီးအပြည့်။ ထမင်းပန်းကန်ပင် ချစရာမရှိ။ အချိုပွဲကျတော့လည်း လိုက်ချို၊

တရုတ်ဆီးသီးနှင့် ကျွန်တော်မသိသော အချို့ပွဲမျိုးစုံ၊ အချို့ပွဲကလည်း စားပွဲတစ်လုံးနှင့်အပြည့်။

ကျွန်တော်တို့ကိုသာ ဤသို့ ကျွေးသည်မဟုတ်။ လာသမျှ လူတိုင်းကို ဆုကြိုနှိမ့်မြင့်မရွေး ဤသို့ကျွေးသည်။ ကိုစိန်လွင်ပြောသည့် အတိုင်း နှစ်သိန်းတန် ထမင်းပွဲဆိုသည်မှာ ဟုတ်လောက်သည်။ ဆယ်ရက် တိုင်တိုင် စတုဒီသာကျွေးပွဲကြီး ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ ထမင်းစားပြီး၍ အချို့ပွဲမြည်းနေစဉ် မဏ္ဍပ်နောက် ဖေးမှ ဆူဆူညံညံအသံကြားရသည်။ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ သူတောင်းစား နှစ်ယောက် ပုံးထဲတွင် စွန့်ပစ်ထားသည့် အကြွင်းအကျန်များကို လုနေကြ သည်။ ဧည့်ခံသူတစ်ယောက်က သူတောင်းစားတစ်ယောက်ကို မောင်း ထုတ်နေသည်။ တစ်ယောက်က ပုံးထဲက အကြွင်းအကျန်ကို လုယက် မနော့ အကောင်းကိုသာယူဖို့ ခေါ်နေသည်။ လောပန်းက နှစ်သိန်းတန် ထမင်းကို ကျွေးနေစဉ် သူတောင်းစားက အမှိုက်ပုံးတွင် လုယက်ရှာဖွေ လျက်။ ဧည့်ခံနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်က သူတောင်းစားများကို မောင်းထုတ်ပြီး တစ်ယောက်က ဖိတ်ခေါ်သည်။

ပဋိပက္ခဖြစ်နေသည့် ရုပ်ပုံလွှာကို ကျွန်တော် ငေးကြည့်နေသည်။ ထောင့်တစ်ထောင့်တွင် လူတစ်ယောက်က ရမ်တစ်လုံးကို ဖွင့်၍ ရေမရော ဘဲ မော့နေသည်။ ထိုလူကို ကျွန်တော် တအံ့တဩ ငေးကြည့်နေသည်။ ပုလင်းသုံးပုံတစ်ပုံလောက်ကျတော့ ရပ်လိုက်သည်။ လူက ထောင်ထောင် မောင်းမောင်း၊ ဗလကောင်းကောင်း၊ ရီဝေသည့်မျက်လုံးအစုံဖြင့် ပရိသတ် ကို ကြည့်သည်။ စားပွဲတွင် သူတစ်ယောက်တည်းသာ ရှိသည်။ ခဏ ကြာတော့ နောက်ထပ် မော့ပြန်သည်။ နောက်တစ်ကြိမ် လှမ်းကြည့်လိုက် တော့ ပုလင်းတစ်ဝက်ခန့် ကျန်သေးသည်။

ကျွန်တော်သည် သူ့အစား စိုးရိမ်နေသည်။ ရမ်ပုလင်းတစ်ဝက် ကို ရေမရောဘဲ တစ်ထိုင်တည်းသောက်သူကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

ဤတစ်ပုလင်း အကုန်သောက်လျှင် ဒုက္ခ၊ ကျွန်တော် ရင်တမမဖြင့်
ကြည့်နေသည်။ နောက်ထပ်မော့သည်။ သို့ရာတွင် သိပ်မသောက်နိုင်
တော့။ တစ်ငုံနှစ်ငုံသောက်ပြီး ပုလင်းကို ပြန်ချထားရင်း ခေါင်းငိုက်စိုက်
ကျနေသည်။ သူ့ခေါင်းကို ယမ်းနေသည်။

မီးတွေ လင်းစပြုပြီ။

ကျွန်တော်တို့ အိမ်ရှင်လောပန်းကို နှုတ်ဆက်၍ ပြန်ခဲ့ကြသည်။

၃

“မိုးကောင်းကတော့ တကယ့်မိုးကောင်းပဲဗျာ”

“ဘာလဲဆရာရဲ့၊ ဆရာစကားက အရင်းမရှိ အဖျားမရှိ၊

ဆိုးတာလား ကောင်းတာလား”

ကိုစိန်လွင်က မေးသည်။

“ဆိုးတယ်ကောင်းတယ်လို့ ကျွန်တော် မပြောလိုပါဘူး။ အဆိုး
အကောင်း အလင်းအမှောင်ဆိုတာ နေရာတကာမှာ ရှိတာချည်းပါပဲ။ ဘယ်
နေရာ ဘယ်ဌာန ဘယ်အရာ ဘယ်ဝတ္ထုမှာပဲဖြစ်ဖြစ် အလင်းနဲ့အမှောင်
ဆိုတဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ဟာ ရှိကြတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ မိုးကောင်းကတော့
အလင်းနဲ့အမှောင် ဆန့်ကျင်ဘက်ကို ဖော်ပြတဲ့နေရာမှာ တော်တော်ထင်ရှား
တဲ့မြို့ ဆိုပါတော့”

“ဒါဖြင့် ဘယ်ဟာတွေကလင်းပြီး ဘယ်ဟာတွေက မှောင်
သလဲ”

ကိုစိန်လွင်က ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

“လူငယ်တွေ၊ မြို့ခံပုဂ္ဂိုလ်တွေ စာပေစိတ် ထက်သန်တာ၊တက်
ကြွတာ၊ ဧည့်ဝတ်ကျေပွန်ကြတာ၊ လှိုက်လဲ့ပျူငှာရှိကြတာ၊ စာဖတ်
ပရိသတ်စာပေအဆင့်အတန်းမြင့်တာ၊ရိုးသားကြတာ၊ ဒါတွေဟာအလင်းပဲ”

ပိကာဆို၏ ပဉ္စလက်မီးအိမ်

“ဒါဖြင့် အမှောင်ကကော”

“အင်း အမှောင်ကတော့” ကျွန်တော်က အတန်ကြာစဉ်းစားနေသည်။ “အမှောင်ကတော့ နယ်စုံကလူတွေရောက်လာပြီး မကောင်းတဲ့ အကျင့်တွေ အလေ့အထတွေ ပြန့်ပွားလာတာ။ သိပ်ချမ်းသာသူက ချမ်းသာပြီး ဆင်းရဲနေသူက ဆင်းရဲနေတာ။ မြို့ကလေးနဲ့မလိုက်အောင် ကုန်ဈေးနှုန်းတွေ ကြီးတာ”

ကျွန်တော်က ဆေးလိပ်ကို မီးညှိသည်။

“အလာတုန်းက ရထားပေါ်မှာ ပရေးဗားဆိုတဲ့ ပြင်သစ်ကဗျာ ဆရာတစ်ယောက်ရဲ့ ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို ဖတ်လာတယ်။ ကဗျာနာမည်က “ပိကာဆိုရဲ့ ပဉ္စလက်မီးအိမ်” တဲ့။ ပိကာဆိုရဲ့ ပန်းချီကားတစ်ကားကို ကြည့်ရသလို ဆန့်ကျင်ဘက်တွေနဲ့ပြည့်နေတဲ့ ရှုခင်းတစ်ခုကို ကဗျာဆရာက ကဗျာဖွဲ့ထားတာ။ သူ့ကဗျာတစ်ပုဒ်လုံးဟာ ဆန့်ကျင်ဘက်ရှုခင်းပုံတွေကို နိမိတ်ပုံတွေနဲ့ ဖွဲ့ထားတာ။ ဒါကြောင့်မို့ သူ့ကဗျာကို “ပိကာဆိုရဲ့ ပဉ္စလက်မီးအိမ်” လို့ နာမည်ပေးထားတယ်။ ခု ကျွန်တော် ရုတ်တရက် လှစ်ခနဲမြင်လိုက်ရတဲ့ မိုးကောင်းဟာလည်း အဲဒီပရေးဗားရဲ့ “ပိကာဆိုရဲ့ ပဉ္စလက်မီးအိမ်” ကို ဖတ်ရသလိုပဲ။ ဆန့်ကျင်ဘက်တွေ၊ ပဋိပက္ခတွေ၊ ကွာခြားမှုတွေ၊ ဝိရောဓိတွေနဲ့ ပြွမ်းနေတယ်”

ကျွန်တော်က ပရေးဗား၏ “ပိကာဆို၏ ပဉ္စလက်မီးအိမ်” အကြောင်းကို ပြောပြကာ တစ်ပိုင်းတစ်စကို ရွတ်ပြသည်။

ရပ်နေတဲ့ နာရီချိန်သီးရဲ့ အလေးချိန်နဲ့

သူ့ရဲ့ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ ခဏငယ်များ ...

ဆန်ကိတ်မုန့် တစ်ခုပေါ်က

မာလာဂါစပျစ်သီးတစ်လုံးရဲ့ အံ့စရာတစ္ဆေ

အလွမ်းနာကို ပိုင်အရက်နီ တကျိုက်ကျိုက်နဲ့

သတ်ပစ်ရင်း ငုပ်ဆင်းသွားတဲ့ လူတစ်ယောက်

ဖယောင်းတိုင်တစ်ထုပ်ရဲ့

မျက်စိကျိန်းစေတဲ့ အလင်းရောင်များ။

“စကားလုံးတွေကတော့ လှသားပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဓိပ္ပာယ်က
ဘာတဲ့”

ဦးတင်ဦးက ဝင်မေးသည်။

“ပရေးဗားက စပိန်ပြည်တွင်းစစ်ကိုမြင်ပြီး ဘယ်လိုခံစားချက်မျိုး
နဲ့ ရေးခဲ့တယ်လို့တော့ ကျွန်တော် မပြောတတ်ဘူး။ မိုးကောင်းအလာ
လမ်းတစ်လျှောက်မှာ မြင်ခဲ့တဲ့ ရှုခင်းတွေကိုမြင်တော့ အဲဒီကဗျာလေးကို
အမှတ်ရနေတယ်။ ရထားလမ်းတစ်လျှောက် လူငယ်တွေ လုံမငယ်တွေ
အရောင်းအဝယ် လုပ်နေကြတယ်။ သူတို့ဘဝဟာ ရပ်နေတဲ့ နာရီချိန်သီး
ကြီးလိုပဲ။ မဟုတ်တဲ့ အတွေးအခေါ်တွေ၊ အမူအကျင့်တွေ ဝင်ပြီး ရှေ့တိုး
တက်မှုမရှိတော့ဘဲ ရပ်သွားကြတယ်။ ပျက်စီးနေတဲ့ လူငယ်ကလေးတွေ
ခင်ဗျားလည်း တွေ့ဖူးတယ်မဟုတ်လား။ နာရီချိန်သီးက ရပ်နေတော့
ဆက်မသွားတော့ဘူး။ အချိန်ထဲမှာ အစိတ်အပိုင်းအဖြစ် ပါဝင်နေတဲ့
လူငယ်ကလေးတွေကို ကျွန်တော်တို့အစား ပြန်မရကြတော့ဘူး။ ကုန်ဆုံး
သွားကြရတယ်။ ပျက်စီးတဲ့ လူငယ်ကလေးတွေရဲ့ ဘဝဟာလည်း ပြန်ပြီး
အစားပြန်မရကြတော့ဘူး။ အလဟဿ ကုန်လွန်သွားကြရတယ်။
ကိတ်မုန့်တစ်လုံးပေါ်က စပျစ်သီးဟာ စားလို့တော့ ကောင်းပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့
အဲဒီစပျစ်သီးက တစ္ဆေခြောက်ပြသလို ပြူးပြူးကြီးဖြစ်နေတယ်။ ဒီလိုပဲ
ခင်ဗျားတို့ဆီက ကျောက်အောင်ကြတဲ့လူတွေဟာ တင့်တောင့်တင့်တယ်
တော့ နေနိုင်ကြပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ဟာ ဆင်းရဲသားတွေ၊ တောင်သူလယ်
သမားတွေ၊ ကျောက်တွင်းတူးတဲ့ အလုပ်သမားတွေကြားထဲမှာ
တစ္ဆေခြောက်ပြ သလို ပြူးပြူးကြီးဖြစ်နေကြတယ်။ ကျန်တဲ့လူတွေကတော့
မွဲလိုငတ်လို့။ စောစောက ရမ်ပုလင်းကို မော့နေတဲ့လူကို ကြည့်ရတာ
လည်း အချစ်နာကျလို့ သောက်နေသလိုပဲ။ အလွမ်းနာကို ရမ်အရက်နဲ့

သတ်ရင်း ရမ်အရက်ထဲမှာ ရေတိမ်နစ်သွားရတော့မယ်။ ဒီအမှောင်တွေ၊ မညီမျှမှုတွေကို ဖယ်ရှား မယ့် ဖယောင်းတိုင်မီးရောင်ဟာ ဘယ်တော့များ ထွန်းညှိတော့မှာလဲ။ ဒီဖယောင်းတိုင်ကို ထွန်းညှိဖို့ရာဟာ ရိုးသားတဲ့၊ ကြိုးစားတဲ့၊ တက်ကြွတဲ့ မိုးကောင်းလူငယ်တွေရဲ့ တာဝန်ပဲလို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်။ အေးလေ ဒါက ပရေးဗားရဲ့ကဗျာကို ကျွန်တော့်ဘာသာ ကျွန်တော် ဆွဲဆက်စပ်ပြီး အဓိပ္ပာယ်ပြန်ကြည့်တာပါ။ မှန်ချင်မှလည်း မှန်ပေမှာပေါ့”

လမ်းမီးပွင့်များသည် နှင်းမှုန်ထူကြီးကို ဖောက်၍ လက်နေကြသည်။

၄

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ကိုကိုကြီးက စပါးအဝယ်ဒိုင်ကို လိုက်ကြည့်ဖို့ ဖိတ်သည်။ ကိုကိုကြီးနှင့်ကျွန်တော်က မြိုင်မြိုင်သွားတွေ၊ တစ်ကျောင်းတည်းနေခဲ့သည့် ငယ်သူငယ်ချင်း။ ကျွန်တော်နှင့် ကွဲသွားသည်မှာ ကြာလှပြီ။ အနှစ်အစိတ်ကျော်လောက်ရှိ တော့မည်။ ယခုမှ ပြန်တွေ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ သူက မိုးကောင်းကုန်သွယ် ရေးကော်ပိုရေးရှင်း အမှတ် ၁ တွင် မန်နေဂျာဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော်တို့ ကို လယ်သမားတွေနှင့် တွေ့စေချင်သည်။ စပါးဒိုင်က မိုးကောင်းနှင့် ရှစ်မိုင်ဝေးသည့် မန်ချက်ဆိုသည့် ရွာဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က လယ်သမား များထံ သိချင်သမျှကို မေးသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့က ကျွန်တော်တို့ကို စကားကောင်းကောင်း မပြောရဲ။ မပွင့်တပွင့်သာ ပြောကြသည်။ ကိုကိုကြီး က သိသမျှ ဖြေရန်၊ ပြောလိုသည်ကို လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပြောရန် တိုက်တွန်းသော်လည်း မဖြေကြ။

“မင်းတို့ အရာရှိတွေပါလာလို့ လယ်သမားတွေက တို့ကို

စကားကောင်းကောင်း မပြောတာထင်တယ်”

ကျွန်တော်က ကိုကိုကြီးကို လှမ်းပြောသည်။ ကိုကိုကြီးက တဟားဟားရယ်ကာ-

“မဟုတ်ပါဘူးကွ။ ပြောချင်ရာကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောကြလို့ မင်းတို့ရှေ့မှာတင် ငါ့ကိုယ်တိုင်ပြောတာပဲ။ သူတို့မှ မပြောတာ ငါ့ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ။ ခက်တာက လယ်သမားဟာ သိပ်ရိုးတယ်ကွ။ ခုဒီရွာက လယ်သမားကလည်း ဒီလိုပါပဲ။ တောနဲ့မြို့ဆိုတာ ပဋိပက္ခရှိတာပဲ။ လီနင် ပြောသလိုပေါ့ကွ”

ကိုကိုကြီးက လီနင်ကို ကိုးကားနေသည်။

“တောသားက ရိုးသားတယ်။ မြို့သားက ဆန်းပြားတယ်။ တောသားက အဖိနှိပ်ခံ၊ မြို့သားက ဖိနှိပ်သူ။ တောသားက မြို့သားကို မယုံဘူး။ မြို့သားကတော့ တောသားကို အထင်သေးတယ်။ ငုံ့ကြည့်တယ်။ ဒါဟာ မြို့နဲ့တောရဲ့ ပဋိပက္ခတွေကို ဖော်ပြတဲ့သဏ္ဌာန်တွေ မဟုတ်လားကွ။ ခု မင်းတို့က မြို့သား၊ ခဏတစ်ဖြုတ်လာပြီး သူတို့ဆီကို လာလေ့လာတယ်။ အပျင်းပြေလာတဲ့သဘောလောက်ပဲ ရှိတယ်မဟုတ်လား။ ဒီတော့ သူတို့က မင်းတို့လို မြို့သားကို ဘယ်ယုံပါ့မလဲ။ ရင်ထဲရှိတာ ဘယ်ဖွင့်ပြောမလဲ။ လယ်သမားရဲ့ ရင်ထဲက အသံကို မင်းတို့ တကယ်နားထောင်ချင်ရင် ခဏတစ်ဖြုတ် အပျင်းပြေသဘောမလာနဲ့။ ခြောက်လတန်သည် တစ်နှစ်တန်သည် လာပြီး လယ်သမားတွေနဲ့ အတူလာစား၊ အတူလာနေ၊ အတူလာ အလုပ်လုပ်။ အဲဒီလိုဆိုရင် မင်းတို့လို မြို့သားတွေကို လယ်သမားတွေက ယုံလာလိမ့်မယ်။ အဲဒီအခါမှာ လယ်သမားရဲ့ တကယ့်အသံကို ကြားရလိမ့်မယ်”

မန်နေဂျာက ကျွန်တော့်ကို သင်တန်းပေးနေပြီ။

“ငါတို့ကလည်း သဘောပေါက်ပါတယ်ကွာ။ ဒါပေမဲ့ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် လယ်သမားတွေကြားထဲမှာ လာမနေနိုင်သေးပေမယ့်

အနည်းဆုံးလာနေချင်စိတ်၊ လာရကောင်းမှန်း သိတဲ့စိတ်တော့ ရှိကြပါ
တယ်။ လာဖို့လည်း ကြိုးစားနေကြပါတယ်။ လယ်သမားတွေထဲ လာရ
ကောင်းမှန်းမသိတဲ့ စာရေးဆရာတွေ ရှိကောင်းရှိပေမယ့် လာရကောင်းမှန်း
သိတဲ့ စာရေးဆရာတွေက အများစုပါ။ ဒါကိုတော့ မင်းတို့သိစေချင်ပါ
တယ် ”

ကျွန်တော့် ထုချေချက်က အားမကောင်း။ ခွန်အား မရှိ။ မိုးကြိုး
ပစ် ထန်းလက်ကာသည့် သဘောလောက်ရှိနေသည်။

နေ့လယ် ၁၂ နာရီတွင် ယဉ်စီနီမာရုပ်ရှင်ရုံတွင် ဟောပြောပွဲ
ကျင်းပသည်။ သဘာပတိအဖြစ် ကော်မတီဥက္ကဋ္ဌ ဦးတင်ဦးက ဆောင်ရွက်
ပြီး အခမ်းအနားမှူးအဖြစ် ဒေါ်စမ်းစမ်းရည်က ဆောင်ရွက်သည်။ တစ်မိမိမဲ့
အေးနေသည့်ကြားက ပရိသတ်က ဇွဲကောင်းကောင်းဖြင့် နားထောင်ကြ
သည်။ ညကျတော့ မြို့လယ်ဓမ္မာရုံတွင် ဆွေးနွေးပွဲလုပ်သည်။ မိုးကောင်း
စာပေဝါသနာရှင်များသာမက စာရေးဆရာမာန်မြင့် ဦးဆောင်သည့် မြစ်ကြီး
နားမှ လူငယ်များလည်း ရောက်လာကြသည်။ ဆွေးနွေးပွဲက အသက်ပါ
သည်။ စာပေပြဿနာများကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဆွေးနွေးကြသည်။ သူတို့
တင်ပြသည့် ပြဿနာများမှာ-

(၁) အမျိုးသမီးစာရေးဆရာများသည် စိတ်ကူးယဉ်ဝတ္ထုများ၊
အချစ်ဝတ္ထုများကို အရေးများကြောင်း၊ ပြည်သူ့အကျိုးပြုစာများကို ရေးဖို့
လိုကြောင်း။

(၂) နိုင်ငံခြားစုံထောက် ဝတ္ထုဘာသာပြန်များ၊ မှီငြမ်းပြုဝတ္ထုများ
များနေကြောင်း၊ စုံထောက်ဝတ္ထုများ၊ လျှို့ဝှက်သည်းဖိုများ ဖောင်းပွနေ
ကြောင်း။

(၃) စာရေးဆရာတွေ စာဆိုတော်ပွဲမှ ပြန်ကြလျှင် တကယ့်
ပြဿနာတွေကို မရေးကြဘဲ အပေါ်ယံလောက်ကိုသာ ရေးကြကြောင်း။

(၄) စာရေးဆရာများသည် ထုတ်ဝေရေးအပိုင်းကို လျစ်လျူမရှု

သင့်ကြောင်း၊ စာရေးဆရာတွေ လျစ်လျူရှုသဖြင့် အချို့စာအုပ်များ မသပ်
မရပ် ထွက်လာသည်ထင်ကြောင်း။

(၅) စာအုပ်တွေကို နယ်သို့မပို့ကြကြောင်း၊ ရန်ကုန်တွင် ကုန်
သည့်စာအုပ်ဆိုလျှင် ရန်ကုန်တွင် အကုန်ဖြန့်ကြောင်း၊ ရန်ကုန်တွင် ရောင်း
မကုန်သည့် စာအုပ်မျိုးမှ နယ်သို့ပို့တတ်ကြောင်း၊ နယ်က စာဖတ်ပရိသတ်
မှာ ဖတ်ချင်လျက်နှင့် မဖတ်ရကြောင်း။

(၆) ကဗျာစာအုပ်များ ဘာကြောင့်မထွက်သလဲ။

(၇) တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတွေကိုသာ ဇာတ်လိုက်ထား မရေး
သင့်ကြောင်း။

(၈) ဝတ္ထုတွင် ဇာတ်လမ်းနှင့်ဇာတ်ဆောင်စရိုက် ဘယ်သင်းက
အဓိကကျသလဲ။

(၉) လူ့သဘာဝ ဝါဒဆိုတာဘာလဲ၊ ဂေါ်ကီရဲ့ “အောက်ဆုံး
အလွှာ”ပြဇာတ်ဟာ လူ့သဘာဝဝါဒနဲ့ ဆန့်ကျင်တယ်ဆိုတာ ဟုတ်
သလား။

(၁၀) တော်လှန်ကဗျာ တော်လှန်စာပေ ဆိုတာဘာလဲ။ ကိုယ့်
ဘာသာ နာမည်ပေးထားတာလား၊ သူများက ပေးတာလား။

(၁၁) လူငယ်တွေ ဖတ်ချင်တဲ့ တက်ကြွတဲ့ စာပေမျိုးတွေကို
မရေးကြတော့ဘူးလား၊ မရေးနိုင်ကြတော့ဘူးလား။

ဤသည်တို့မှာ မိုးကောင်းက တင်ပြလိုက်သည့် စာပေပြဿနာ
များဖြစ်သည်။ ဆွေးနွေးပွဲကို ၁ နာရီတွင် ရုပ်သိမ်းကြသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ နမ္မတီးသို့ ထွက်ခဲ့
ကြသည်။ နမ္မတီးမြို့က မိုးကောင်းထက် လှသည်။ သန့်ရှင်းသည်။
လမ်းကြီးတွေကလည်း အကျယ်ကြီးတွေ။ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် တောင်
တန်းကြီးတွေ ဝန်းရံနေသည်။ နာမည်ကျော်လီဒိုလမ်းသည် နမ္မတီးမြို့မှ
ဖြတ်သွားသည်။ ကျွန်တော်တို့ နားချိန်မရကြ။ နံနက် ၁၀ နာရီတွင်

နမ္မတီးရောက်ပြီး နေ့လယ် ၁၂ နာရီတွင် ဟောပြောပွဲလုပ်သည်။ သဘာပတိက ကော်မတီဥက္ကဋ္ဌ ဦးလှအောင်၊ အခမ်းအနားမှူးက ဒေါ်အမာကြူ။

နမ္မတီးတွင် ခင်ဆွေဦး တရားဟောနေခိုက် ကျွန်တော်တို့ အပြင် ထွက်၍ လက်ဖက်ရည်သောက်ကြသည်။ ရုံထဲက အေးသဖြင့် အပြင် ထွက်၍ နေပူဆာလှုံကြခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုစဉ် ရုံထဲမှ ရုတ်ရုတ်သဲသဲအသံကို ကျွန်တော်တို့ ကြားရသည်။

“ရှင် တက်လာချင်တယ်ဆိုရင် လာပါ။ ကျွန်မ ဆင်းပေးပါ့မယ်”

ခင်ဆွေဦး၏အသံက အသံချဲ့စက်မှ ပေါ်လာသည်။ ပရိသတ်ထဲက တစ်ယောက်ယောက်နှင့် ခင်ဆွေဦး အပြန်အလှန်ပြောနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ပရိသတ်ထဲမှ ပြောသံကိုမူ မကြားရ။ အသံချဲ့စက်ရှေ့တွင် ရပ်နေသည့် ခင်ဆွေဦးအသံကိုသာ ကြားနေရသည်။

“ရပါတယ်။ ကျွန်မဆင်းပြီး နားထောင်ပါ့မယ်။ ရှင် တက်ပြောပါ”

တစ်ခုခု အဆင်မပြေသည့်ကိစ္စ ပေါ်နေပြီ။ ကျွန်တော်တို့ အလန်၊ တကြား ရုံထဲသို့ ပြေးဝင်ခဲ့ကြသည်။ ရုံထဲရောက်တော့မှ အဖြစ်မှန်ကို သိရသည်။ ပရိသတ်ထဲတွင် ပါလာသည့်အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က “သူလည်း စာရေးဆရာဟု ဆိုသည်။ သူ့ရင်ထဲတွင် ပြောစရာတွေ ရှိသည်။ ပြောခွင့်ပေးပါ” ဟု တောင်းဆိုနေသည်။ ရန်ကုန်က စာရေးဆရာတွေ ပြောသည့်စကားကို နားမထောင်လို၊ သူ့တွင် ပြောစရာတွေ ရင်နှင့်အပြည့် ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် သူပြောမည်ဟု ရှေ့သို့ ထွက်လာသည်။ စင်နားရောက်နေပြီ။ လက်စသတ်တော့ ထိုအမျိုးသမီးက စိတ်နောက်နေသည့် အမျိုးသမီးတစ်ဦး။

ဤတွင်မှ ကျွန်တော်တို့ စိတ်အေးသွားရသည်။ စာဆိုတော် ကော်မတီဝင်များက စိတ်နောက်နေသည့် အမျိုးသမီးကို ချောမော့ခေါ်ထုတ်၍ သွားကြသည်။

စိတ်နောက်နေသည့် အမျိုးသမီးက သူ့တွင် ပြောစရာတွေ

ရင်နှင့်အပြည့်ရှိသည်ဟု ဆိုသည်။ လွမ်းရေးအကြောင်းလော၊ ဝမ်းရေး
အကြောင်းလော၊ ပြည်ထဲရေးအကြောင်းလော။ ဤသည်ကိုမူ သူသာလျှင်
သိလိမ့်မည်။

ပန်းခြံတစ်ခုထဲမှာ
စုတ်ပြတ်နေတဲ့ သံပတ်အပြုံးကိုပြီး
အိပ်ငိုက်နေတဲ့ ကလေးငယ်တစ်ယောက်ကို
ရင်မှာပွေ့ပြီး
ညစ်ပတ်တဲ့ဗလာခြေထောက်နဲ့ မြေကြီးကို
ကုတ်ခြစ်ရင်း
ကလေးအဖေရဲ့ အရိပ်နဲ့မေ့လျော့နေတဲ့
သူပုံပန်းသဏ္ဌာန်ကို
အစပြန်ဖော်နေတဲ့
စိတ်ပျက်ဖွယ် အရှုံးမငယ်တစ်ယောက်
အဝတ်စုတ်နဲ့ ထွေးထားတဲ့
မွေးကင်းစ ကလေးငယ်ကို
လမ်းသွားလမ်းလာတွေ လိုက်ပေးနေလေရဲ့။

ပရေးဗား၏ “ပီကာဆိုရဲ့ ပဉ္စလက်မီးအိမ်”မှ စာပိုဒ်ကို
ကျွန်တော် ပြန်၍သတိရသည်။ သူ့ကဗျာထဲတွင် အရှုံးမတစ်ယောက်
ကလေးလေး ကို ပွေ့၍ ပန်းခြံထဲတွင် ထိုင်နေသည်။ သူ့အပြုံးက
ပြုံးနေကျအပြုံး။ သံပတ်ပေးထားသည့်နှယ်။ အသက်မပါသည့်အပြုံး။
ညစ်ပတ်သည့် ခြေထောက်များဖြင့် မြေကြီးကို ခြစ်နေသည်။
အလကားခြစ်နေခြင်း မဟုတ်။ ဤကလေးအဖေ၏ပုံကို အစဖော်နေခြင်း
ဖြစ်သည်။ ဤကလေးငယ်ကို မည်သူနှင့်ရမှန်းမသိ။ မေ့နေပြီ။
ကလေးအဖေ၏ရုပ်ကို ပြန်စဉ်းစားသည်။ ရုပ်မပေါ်တော့။ ထို့ကြောင့်
မြေကြီးကို ခြေထောက်ဖြင့် ခြစ်နေသည်။ ဤသည်ကို ပရေးဗားက

ခြေထောက်ဖြင့် မြေကြီးခြစ်ရင်း ကလေးအဖေ၏ ရုပ်လုံးကိုမှန်း၍
ခြစ်ကြည့်နေသည်ဟု ဆိုလိုက်သည်။

နမ္မတီးက စိတ်နောက်နေသည့် အမျိုးသမီး၏ ရင်ထဲတွင် ပြော
စရာစကားများစွာ ရှိနေသည်ဆိုလျှင် မည်သည့်စကားမျိုးနည်း။ ကျွန်တော်
မသိ။ “ပိကာဆို၏ ပဉ္စလက်မီးအိမ်” ကဗျာထဲက အရူးမလို မေ့လျော့၍
ရုပ်မမှတ်မိတော့သည့် သူ့ချစ်သူအကြောင်းလော။ ဝမ်းရေးလော။ တိုင်းရေး
ပြည်ရေးလော။

ဟောပြောပွဲပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ တည်းခိုရာ သကြားစက်
တည်းခိုရိပ်သာသို့ ပြန်လာကြသည်။ မန်နေဂျာအိမ်ကို တည်းခိုရိပ်သာ
လုပ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ တိုက်က တစ်ထပ်တိုက်၊ အိပ်ခန်းတွေက အများ
ကြီး။ ရေချိုးခန်း၊ ထမင်းစားခန်း၊ ဝရန်တာမှကြည့်လျှင် တည်းခိုရိပ်သာ
ဘေးတွင် စီးနေသည့် နမ္မတီးချောင်းနှင့် မှိုင်းနေသည့်ရွှေတောင်ကို မြင်ရ
သည်။ မီးရထားလမ်းတစ်ဖက်က လွယ်ဂျယ်တောင်တန်း၊ ကောက်ကျွေ
တောင်တန်းနှင့် ထင်းရှူးတောင်တန်းတို့ကိုလည်း မြင်ရသည်။ စာရေးဖို့
အနားယူဖို့ ကောင်းသည့်နေရာ ဖြစ်သည်။

ညတွင် တင်းနစ်ကွင်းထဲ၌ နမ္မတီးစာဆိုတော် ကော်မတီက
ကျွန်တော်တို့ကို ဧည့်ခံပွဲကျင်းပသည်။

တင်းနစ်ကွင်းတွင် မီးမောင်းထိုးကာ ကချင်ထောင်ကာအက၊
ရှမ်းအိုးစည်ယိမ်း၊ ကြပ်ကွပ်အက စသည်တို့ဖြင့် ဧည့်ခံသည်။

ကပြသူအားလုံး ကျောင်းသူများ၊ ကျေးလက်လူငယ်များ ဖြစ်ကြ
သည်။ သူတို့နာမည်ကလေးတွေက ချစ်စရာ။

ကပွဲပြီးတော့ အေးလှပြီ။ ကျွန်တော်တို့က မီးပုံကြီးနား ထိုင်နေ
သဖြင့် နွေးသည့်တိုင် ပွဲကသည့်ကလေးတွေနှင့် ပွဲကြည့်ပရိသတ် အေးနေ
ပြီ။ ထို့ကြောင့် ပွဲကိုစောစောသိမ်းပြီး မောမောနှင့် အိပ်ကြသည်။

မနက်လင်းတော့ နမ္မတီးမြို့ပြင်ဘက် လီဒိုလမ်းမကြီးပေါ်သို့

လမ်းလျှောက်ကြသည်။ လမ်းဘေးတွင် မုန့်ညင်းခင်းများက အပွင့်တွေ ဝါနေသည်။ လီဒိုလမ်းက စစ်အတွင်းက ဖောက်ခဲ့သည့် နာမည်ကျော် လမ်းမကြီး။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းက အမေရိကန် ဗိုလ်ချုပ်စတီးဝဲလ် က ချန်ကေရှိတ်တပ်များကို အိန္ဒိယတွင်ခေါ်၍ လေ့ကျင့်ပေးသည်။ အပြန် တွင် ချန်ကေရှိတ်တပ်များကို တရုတ်ပြည်သို့ ပြန်ပို့သည်။ ချန်ကေရှိတ်နှင့် အမေရိကန် ဗိုလ်ချုပ်စတီးဝဲလ်တို့ ကွဲကာ စတီးဝဲလ် ပြန်သွားရသည့် ကိစ္စတွင် လီဒိုလမ်းကိစ္စလည်း ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် သမိုင်းကြောင်းအရ အရေးကြီးသည့် လီဒို လမ်းမကြီးကို ငေးကြည့်မိသည်။ စစ်အတွင်းက စစ်ကားတွေ ဥဒဟို ဖြတ်နေကြမည်ဖြစ်သော်လည်း ယခုမူ မော်တော်ကားတစ်စင်းမျှ မတွေ့ရ။ နမ္မတီးချောင်းတံတားကို ကျော်ပြီးနောက် လီဒိုလမ်းမကြီးအတိုင်း လျှောက် လာခဲ့ကြသည်။ တစ်မိုင်ကျော်ကျော်လောက် လျှောက်မိတော့ ကံလှရွာ ကလေးသို့ ရောက်သည်။ ကံလှဈေးတွင် ကချင်တွေ၊ ရှမ်းတွေ၊ ယော ယဉ်တွေ ဈေးရောင်းနေကြသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ကံလှဈေးသို့ လျှောက်ကြည့်ကြသည်။

“အရင်တစ်ခေါက် ကျွန်တော်ရောက်တုန်းက ဒီလမ်းမကြီးပေါ်မှာ တွေ့ခဲ့တာကို ကဗျာစပ်ထားတယ်”

“ဪ ငါးသေးသေးလေး သုံးကောင်
လမ်းလယ်ကောင်မှာ တွေ့ရ
လှကောက်ကြရင်း
အစာလှပွဲကြီးဖြစ်သတဲ့။
ငါးမရသွားတဲ့ကလေးရဲ့ ရုပ်ပုံလွှာ
ရင်မှာ ထင်ဟပ်
နာကျင်စပ်ပြီ
ငါးသည် ကျောက်စိမ်းရတနာ တမျှလော”

မောင်သွေးသစ်က “လီဒိုလမ်းမကြီးပေါ်က ငါးသေးသေးလေး သုံးကောင်” ဆိုသည့် သူ့ကဗျာကို ရွတ်ပြသည်။ လီဒိုလမ်းမပေါ်တွင် ငါးသေးသေးလေးသုံးကောင် ကျကျန်နေရစ်သည်။ ချောင်းထဲမှ ဖမ်းလာ သည့် တံငါသည်က ကံလှဈေးသို့အသွားတွင် ကျကျန်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကလေးသုံးယောက် ငါးလေးသုံးကောင်ကို လုကြသည့်ပုံကို ဖွဲ့ထားသည့် ကဗျာလေးဖြစ်သည်။ ရသပါသည်။

ကံလှဈေးမှအပြန် ဦးတင်ဦးတွင် သေနတ်ပါလာသည်။ သူ့ သေနတ်က ၉ မီလီမီတာ ပစ္စတို၊ လီဒိုလမ်းမကြီးပေါ်မှနေပြီး လမ်းဘေး တောင်ယာထဲက သစ်ငှက်တိုတစ်ခုကိုချိန်၍ သေနတ်ပစ် လက်တည့်စမ်း ကြသည်။ ကျွန်တော်နှင့် မောင်သွေးသစ် သေနတ်ပစ်ပြိုင်ကြသည်။ တစ်ယောက်ကို သုံးချက်စီ ပစ်သည်။ မောင်သွေးသစ်က သစ်ငှက်တိုကို ပစ်သည်။ နှစ်ချက်လွဲ၍ တစ်ချက်မှန်သည်။ ကျွန်တော့်အလှည့်ရောက် တော့ ကျွန်တော်ပစ်သည်။ ပထမအချက် ကျည်မထွက်။ ဂျမ်းဖြစ်နေသည်။ နောက်တစ်ချက်ပစ်သည်။ ထို့အတူ နောက်တစ်ချက်ပစ်သည်။ ထိုနည်း လည်းကောင်း။

ကျွန်တော် လက်လျှော့ပြီ။ ကျွန်တော့်လက်သည် သေနတ်ကိုင် ၍ မရဟန်တကား။

နမ္မတီးသကြားစက်ကို လျှောက်ကြည့်ကြသည်။ သကြားစက် အင်ဂျင်နီယာချုပ် ဦးသာထွန်းက လှည်းပေါ်မှ ကြံချောင်းများ စက်ထဲသို့ သွင်းသည်ကအစ သကြားထွက်လာသည်အထိ စက်ခန်းများကို လိုက်ပြ ကာ သကြားထုတ်လုပ်ရေးဖြစ်စဉ်ကို ရှင်းပြသည်။ အမြဲတမ်း အလုပ်သမား ၃၅၀ ရှိ၍ ယာယီအလုပ်သမား ၈၀၀ ရှိသည်။ အနည်းဆုံး တစ်နေ့လျှင် သကြားတန်ချိန် ၅၀၀ ထွက်၍ အများဆုံးတန်ချိန်မှာ ၇၅၀ ထွက်သည်ဟု ဆိုသည်။

သကြားစက်မှအပြန်တွင် ထမင်းခပ်သုတ်သုတ်စား၍ ထုပ်ပိုးကာ ဘူတာသို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ မြစ်ကြီးနားအစုန်က ၁၁ နာရီတွင် ရောက်မည်။ ထိုရထားဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ဆားမှော်သို့ လိုက်ရမည်။

နာရီပြန်တစ်ချက်လောက်မှ ရောက်လာသည်။ ဆားမှော်သွားမည့် အဖွဲ့က တစ်စုတစ်ဝေးကြီး။ ကျွန်တော်တို့လေးယောက်၊ မိုးကောင်းမှ ဦးတင်ဦးနှင့် ကိုကျော်မြင့်၊ ဒေါ်စမ်းစမ်းရည်၊ မိမိကြီး၊ သန်းသန်းအုန်း စသူတို့ ပါလာကြသည်။ ဆားမှော်ရောက်တော့ ညနေ ၅ နာရီ ထိုးနေပြီ။ ဘူတာရုံတွင် အိုးစည်ဗုံမောင်းတွေဖြင့် လာကြိုကြသည်။ ကချင်ယိမ်းတွေ၊ ရှမ်းအိုးစည်တွေလည်း ပါသည်။ မီးရထားကြီးတစ်စင်းလုံးမှ ခရီးသည်များက ကျွန်တော်တို့ကို အထူးအဆန်းသဖွယ် ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။ အိုးစည်ဗုံ မောင်းတွေ၊ ယိမ်းအဖွဲ့တွေနှင့် လာကြိုသည်ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ကို ဘယ်လိုလူစားတွေ ထင်မည်မသိ။

ဆားမှော်သကြားစက်ထဲက တည်းခိုရိပ်သာတွင် ကျွန်တော်တို့ကို နေရာချပေးသည်။ ညကျတော့ ကချင်လူငယ်၊ လုံမငယ်များက ကချင် သီချင်းဆို၍ ဂစ်တာတီးပြသည်။ ရယ်ဂျီနာစော၊ ဖော်ဒီကော၊ ဖဝါကိုင်း၊ ဂျိုင်ဝါလှ၊ မောင်ဝေချမ်း စသည့် ကချင်လုံငယ် လုံမငယ်များ ဖြစ်သည်။ ကလေးများက အဆိုအတီး တော်ကြသည်။

အနုပညာ ကလေးရွယ်ကို ချောသိပ်နေတဲ့
အစိမ်းရောင် သစ်သားဂစ်တာတစ်လက်
ဝန်စည်စလယ် အပြည့်သယ်လာတဲ့
မီးရထား လက်မှတ်တစ်စောင်
သာဘဝ ရှုမျှော်ခင်းတစ်ခုကို
ဖျက်ဆီးနေတဲ့ မျက်နှာတစ်ခုကို
ဖယ်ပစ်လိုက်တဲ့

လက်တစ်ဖက်။

“ပိကာဆိုရဲ့ ပဉ္စလက်မီးအိမ်”ကဗျာမှ စာပိုဒ်များကို ကျွန်တော် သတိရလာသည်။ ဤလူငယ် လုံမငယ်များသည် သူတို့၏ဂစ်တာဖြင့် အနုပညာကလေးငယ်ကို ချောသိပ်ကြသည်။ သူတို့၏ ဂစ်တာသံသည် အလှအပကို ဖျက်ဆီးနေသည့် အရာမှန်သမျှကို ဆွဲဖယ်ပစ်လိုက်သည့် လက်တစ်ဖက်နှင့် တူသည်။

ကျွန်တော်တို့လက်ထဲတွင်မူ နမ္မတီးမှ စီးလာသည့် မီးရထား လက်မှတ်တစ်စောင်။ ကျွန်တော့်ဝန်စည်စလယ်ကို မနိုင်မနင်းသယ်လာ ရသည့် မီးရထားလက်မှတ်တစ်စောင်။ ဆားမှော်ပြီးလျှင် ပင်းဘောသို့ ကူးရဦးမည်။

နောက်တစ်နေ့ ဆားမှော်သကြားစက် မူလတန်းကျောင်းတွင် ဟောပြောပွဲလုပ်သည်။ သိပ်မပြောနိုင်ကြ။ ဆားမှော်က မိုးကောင်း၊ နမ္မတီး တို့ထက် ချမ်းသည်။ ဟောရင်း ခိုက်ခိုက်တုန်နေကြသဖြင့် ဟောပြောပွဲ ကို ခပ်မြန်မြန် သိမ်းကြသည်။ ရထားကလည်း လာနေပြီ။ ဆားမှော် သကြားစက်မှ အလုပ်သမားများက ကျွန်တော်တို့နှင့် တွေ့ချင်ကြသည်။ စကားပြောချင်ကြသည်။ သို့ရာတွင် အချိန်မရတော့။

မြစ်ကြီးနားအစုန်ဖြင့် ပင်းဘောသို့ လိုက်ခဲ့ကြသည်။ ခဏနားပြီး ညတွင် ဆွေးနွေးပွဲလုပ်ကြသည်။ ပင်းဘောဆွေးနွေးပွဲကလည်း အသက်ပါ သည်။

ပင်းဘောက ရွာကြီး။ ပန်းဘောဟူသော ရှမ်းဘာသာမှ ဆင်း သက်သည်ဟု ဆိုသည်။ လျှော်ပေါသည့်လွင်ပြင်ဟု အဓိပ္ပာယ်ထွက် ကြောင်းသိရသည်။ လျှော်ပေါသည် မပေါသည်ကိုမူ မပြောတတ်။ သို့ရာတွင် ပင်းဘောသူ ပင်းဘောသားများသည် ရွာနှင့်မလိုက်အောင် စာပေစိတ် ထက်သန်ကြသည်။ လူငယ်တွေသာမဟုတ်။ လူကြီးတွေက လည်း အားပေးကြသည်။ ပင်းဘောရောက်သည့်ညက စာပေဆွေးနွေးပွဲ

ကို ကျွန်တော် မမေ့နိုင်။ ည ၇ နာရီလောက်က စသည့် ဆွေးနွေးပွဲသည် နာရီပြန်တစ်ချက်ခွဲမှ ပြီးသည်။ သို့တိုင်အောင် လူငယ်များက မကျေနပ်ကြ။ ဆက်ဆွေးနွေးချင်ကြသည်။ ခရီးပန်းလာသော ကျွန်တော်တို့ကို အားနာသဖြင့် ဤမျှလောက်ဖြင့် ပြီးကြခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့တင်ပြသည့် စာပေပြဿနာမှာ

(၁) ကာရန်မဲ့ပြဿနာကို ဘယ်လိုသဘောထားသလဲ။

(၂) စာအုပ်ဈေးနှုန်းတွေကို လျှော့မချနိုင်တော့ဘူးလား။

(၃) သရုပ်ဖော်ဝါဒနဲ့ သရုပ်မှန်ဝါဒ ဘာခြားသလဲ။

(၄) စာရေးဆရာတွေ လူထုထဲဆင်းသလား၊ ဘယ်လောက်ကြာကြာ ဆင်းသလဲ။

(၅) လူမျိုးစုတွေအကြောင်း စာရေးဆရာတွေ လေ့လာကြရဲ့လား။

စသည့် စာပေအထွေထွေပြဿနာများနှင့် ကျွန်တော်တို့ တစ်ဦးချင်းစီ၏ စာများနှင့် ပတ်သက်သည့်မေးခွန်းများ ဖြစ်သည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ပင်းဘော ဟောပြောပွဲလုပ်သည်။ အသက် ၇၀ ကျော် လယ်သမားအဘိုးကြီးတွေလည်း လာနားထောင်ကြသည်။ မိုးကောင်းက ချမ်းသာသလောက် ပင်းဘောက ဆင်းရဲသည်။ လယ်သမားတွေ၊ ကြံသမားတွေ၊ တောင်သူတွေများသည်။

ညနေကျတော့ ကျွန်တော်တို့ လမ်းခွဲကြသည်။ ဦးတင်ဦး၊ ဖရိုလာ၊ ကိုကျော်မြင့်၊ ဒေါ်စမ်းစမ်းရည်၊ သန်းသန်းအုန်း၊ မိမိကြီးတို့က မိုးကောင်းသို့ပြန်။ ကျွန်တော်တို့က မြစ်ကြီးနားရထားဖြင့် မန္တလေးသို့လိုက်ရမည်။ မိုးကောင်းသားတစ်ပိုင်း ဖြစ်နေသည့် မောင်သွေးသစ်နှင့် ကိုစိန်လွင်တို့က ကျွန်တော်တို့ကို ဟိုပင်အထိ လိုက်ပို့သည်။

ဟိုပင်ရောက်တော့ ဆရာဦးသန်းအောင်၊ ကိုလှရွှေနှင့် ကျောင်းသားများ၊ လူငယ်များက ကျွန်တော်တို့ကို ဘူတာရုံတွင် လာ၍ကြိုနေကြသည်။ ကျွန်တော်တို့က ဟိုပင်လက်ဆောင်ကို မယူရက်။ ဟိုပင်တွင်

ကျွန်တော်တို့ တာဝန်မကျေ။ ကျွန်တော်တို့ ဟောပြောခွင့်မရ။ ကျွန်တော်
တို့ တာဝန်မကျေသည့်မြို့မှ လက်ဆောင်ကို ကျွန်တော်တို့ မယူချင်။
သို့ရာတွင် သူတို့က အတင်းပေးကြသည်။

ရထားသည် အောက်သို့စုန်သည်။ ဟိုပင်မီးရောင်လက်လက်
သည် တဖြည်းဖြည်း မှုန်၍မှုန်၍သွားပြီ။ ခဏကြာလျှင် အမှောင်ထုကြီး
သာ ကြီးစိုးကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော်သည် ပရေးဗား၏ ကဗျာတစ်ပိုင်းတစ်စကို ရွတ်နေ
သည်။

အတွေးအခေါ်တွေဟာ

အခန်းတံခါးနားက သူတို့နေရာဖြစ်တဲ့

ပေါင်မုန့်တွေ၊ ဖိနပ်တွေနားကို

ပြန်ရောက်ကုန်ကြတယ်။

အတွေးအခေါ်တွေဟာ

မျက်လှည့်နောက်ကို ပါသွားကြတယ်

အငွေဖြစ်ကုန်ကြတယ်

အကြောတွေ သေကုန်ကြတယ်။

ခံစားချက်ကင်းတဲ့ ကမ္ဘာကြီးတစ်ခု

ပြန်ရာမတွေ့တဲ့ ကမ္ဘာကြီးတစ်ခု

ဆွေးနွေးပြလိုမရ၊ ရှင်းပြလိုမရတဲ့ ကမ္ဘာကြီးတစ်ခု

မူးယစ်ခြင်းလည်းရှိ၊ မူးယစ်ခြင်းလည်းမရှိတဲ့ ကမ္ဘာကြီးတစ်ခု

ဝမ်းနည်းခြင်းလည်းဖြစ်၊ ရွှင်ပျခြင်းလည်းဖြစ်တဲ့

ကမ္ဘာကြီးတစ်ခု

ကြင်နာခြင်းလည်းရှိ၊ ရက်စက်ခြင်းလည်းရှိတဲ့ ကမ္ဘာကြီးတစ်ခု

စစ်မှန်ခြင်းလည်းရှိ၊ မစစ်မှန်ခြင်းလည်းရှိတဲ့

ကြောက်ဖွယ်လည်းကောင်း၊ ရယ်ဖွယ်လည်းကောင်းတဲ့

ညည့်ယံလည်းရှိ၊ နေ့ခင်းလည်းရှိတဲ့
ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်လည်းဟုတ်၊ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်လည်း မဟုတ်တဲ့
ငရဲပြည်လိုလှတဲ့
ကမ္ဘာကြီးတစ်ခု။

ရထားသည် ညအမှောင်ထဲတွင် တရိပ်ရိပ် ခုတ်နေသည်။
ကျွန်တော်သည် ပရေးဗား၏ ကဗျာကို အမှတ်ရနေသည်။ မိုးကောင်းခရီး
တစ်ထောက်သည် ကျွန်တော်တို့အဖို့ “ဝိကာဆို၏ ပဉ္စလက်မီးအိမ်”ကို
ဖတ်ရသည်နှင့် အတူတူ။ ။

- မိုးကောင်းမြို့နယ် မဂ္ဂဇင်း၊ ဒီဇင်ဘာ ၁၉၇၆
- စာပေဂျာနယ်၊ အောက်တိုဘာ ၁၉၉၅
